Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου ψρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος | *Ἀθῆναι, 13 Ἰανουαρίου 1934* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 7*

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

– Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο –

Ὁ Παῦλος εἶχε ἀκόμα κι' ἄλλες ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ τὶς θεώρησε πιὰ περιττές Προσποιήθηκε λοιπὸν πὼς παραδέχεται χωρὶς ἀντίρρηση τὴ γνώμη τοῦ ξαδέρφου του καὶ ἀπὸ περιέργεια ἐξακολούθησε τὴν ὁμιλία, γιὰ νὰ ἰδῆ ποῦ θὰ ἔφθανε.

— Μὰ πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖς αὐτὴν τὴν καταγωγή ; τὸν ρώτησε. Ὁ Ροβινσὼν Κροῦσος εἶχε παιδιά ;

— Βεβαιότατα ! ἀποκρίθηκε ὁ Χάνδος. Τὸ λέει στὸ τελευταῖο μέρος τῆς ἱστορίας του, ἢ νὰ πῶ καλύτερα, στὸ τελευταῖο μέρος ποὺ δημοσιεύθηκε. Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰμφιβάλλετε πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔχει καὶ συνέχεια ;

— Συνέχεια ;

— Φῶς φανερό ! Ἡ διήγηση ποὺ ἔχουμε, σταματᾷ, καθὼς ξέρετε, στὸ τέταρτο ταξίδι τοῦ Ροβινσὼν, ὅταν ξαναγύρισε στὴν Ὑόρκη κι' ἔζησε ἥσυχα μὲ τὰ παιδιά του. Παρακολουθεῖστε, παρακαλῶ, τὸ συλλογισμό μου : Ἂν πρόκειται γιὰ μυθιστόρημα, τὸ τέλος αὐτὸ εἶναι ἀπίθανο. Μεγαλοφυὴς συγγραφέας σὰν τὸν Φόε δὲν θἄδινε τέτοια λύση στὸ ἔργο του. Ὕστερ' ἀπὸ τόσα ταξίδια, τόσες περιπέτειες, τόσους ἄθλους, νὰ κάνῃ τὸν ἥρωά του νὰ τελειώνῃ ἔτσι ἀπότομα, καὶ ἄδοξα, μὲ τὶς παντούφλες του, στὴν Ὑόρκη ! Ἀδύνατο ! Ὁ Φόε θἄβρισκε κάποιο ἄλλο τέλος, ὡραιότερο, ἡρωϊκώτερο, γιὰ ἕναν ἄνθρωπο σὰν τὸν Ροβινσών. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἕν' ἀπὸ τὰ δυό : ἢ δὲν ἔχουμε *πλήρη* τὴν ἱστορία κι' ὑπάρχει ἢ ὑπῆρξε κάπου σὲ χειρόγραφο τὸ πέμπτο της μέρος, ποὺ διηγεῖται τὶς τελευταῖες περιπέτειες τοῦ ἥρωα· ἢ τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέρος δὲν γράφτηκε ποτέ, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι κανένας ποτὲ δὲν ἔμαθε πῶς τελείωσε ὁ Ροβινσὼν Κροῦσος. Κι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται τὸ πιθανώτερο.

— Πολὺ πιθανό, ψιθύρισε ὁ Παῦλος.

Ὁ Χάνδος, ποὺ τὸν ἐνθάρρυνε αὐτὴ ἡ ἐπιδοκιμασία, ἐξακολούθησε ζωηρότερα.

— Ἰδῆτε τώρα τὴν ἀλληλουχία τῶν γεγονότων· 1ο, δὲν ὑπάρχει στὴν Ὑόρκη, παρὰ μιὰ μόνο οἰκογένεια Ροβινσὼν Κρούσου, κι' ὁ μεγάλος θαλασσοπόρος καταγόταν ἀπὸ τὴν κομητεία αὐτή· 2ο, λέει πὼς παντρεύθηκε κι' ἔκαμε παιδιά, ποὺ ἦταν κιόλα μεγάλα τὴν ἐποχὴ τοῦ τελευταίου τοῦ ταξιδιοῦ, ποὺ μᾶς διηγεῖται τὴν ἱστορία του· 3ο, λέει πὼς γύρισε στὴν Ὑόρκη στὰ 1705, ὅταν ἦταν 72 χρονῶν, κι' ἐδῶ σταματᾷ ὅ,τι γνωρίζουμε γι' αὐτόν. Δὲν ἔχουμε λοιπὸν ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ συμπεράνουμε πὼς ἡ γενεά του συνεχίσθηκε στὴν Ὑόρκη, καὶ πὼς τὸ τέλος του μένει ἀκόμα μυστήριο ; Γιατὶ πῶς γίνεται, ἕνας ἄνθρωπος τόσο περίφημος, νὰ πεθάνῃ, καὶ μάλιστα σ' ἐπαρχιακὴ πόλη, χωρὶς ὁ θάνατός του νὰ κάμῃ κάποιο θόρυβο Ἂν πέθαινε μὲ φυσικὸ θάνατο, θὰ μᾶς ἦταν βέβαια γνωστό.

— Σκέπτεσαι πολὺ λογικά, εἶπε ὁ Παῦλος γελώντας ἀκόμα. Λείπει μόνο νὰ ποδείξῃς πὼς ὁ ἥρωας τοῦ Φόε... ὑπῆρξε !

— Εἶναι σὰ νὰ μοῦ λέτε νὰ ποδείξω

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δυὸ ἐσωτερικὲς στὸ Παρθεναγωγεῖο, φίλες ἀχώριστες !

πῶς ὁ ἥλιος λάμπει. Μὰ νομίζετε πῶς ἀπὸ χθὲς μόνο μὲ ἀπασχολεῖ αὐτὸ τὸ ζήτημα; Ἐγώ, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα μου, ποὺ τὸν διασκέδαζε ἡ μανία μου, ἔγραψα πέρσι στὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ὑόρκης καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς ἐνορίας μας τὶς ληξιαρχικὲς πράξεις γεννήσεων καὶ θανάτων τῆς οἰκογένειας Ρobινσὼν Κρούσου. Ἔ, λοιπόν, στάθηκε ἀδύνατο νὰ βρῇ τὴ ληξιαρχικὴ πράξη τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ρobινσών!

— Αὐτὸ ἀποδείχνει πὼς δὲν πέθανε ποτέ, ἄρα καὶ ποτὲ δὲν ἔζησε.

— Καθόλου! αὐτὸ ἀποδείχνει μόνο πὼς δὲν πέθανε στὴν Ὑόρκη.

— Καλά. Κι' ἡ ληξιαρχικὴ πράξη τῆς γέννησής του;

— Δὲν τὴν βρῆκαν ἀκόμα, μπορεῖ ὅμως νὰ τὴ βροῦν. Ἐκεῖνο τὸν καιρό, βλέπετε, δὲν κρατοῦσαν αὐτὰ τὰ βιβλία μὲ πολλὴ τάξη, ἔπειτα, στὰ 1680, κάηκε ἡ ἐκκλησιὰ τοῦ ἁγίου Πέτρου ποὺ πιθανὸ νὰ ἦταν ἡ ἐνορία του.

—Ὥστε οὔτε τὴ μιὰ πράξη ἔχομε, οὔτε τὴν ἄλλη...

— Ναί, ἀλλὰ γι' ἀντιστάθμισμα ἔχομε ὅλη τὴ σειρὰ τῶν Ρobινσὼν Κρούσου ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνα ὡς τὸν πατέρα μου. Σᾶς εἶπα, ἄλλη οἰκογένεια μ' αὐτὰ τὰ δυὸ ὀνόματα δὲν ὑπάρχει σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία. Ὥστε ἂν ὑπῆρξε ὁ μεγάλος Ρobινσών, αὐτός, χωρὶς ἀμφιβολία, εἶναι ὁ γενάρχης μας.

Ἐδῶ ἡ συζήτηση τελείωσε. Τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι, ὁ Παῦλος τόλμησε νὰ πῇ μιὰν ἀστειότητα πάνω στὸ ζήτημα αὐτό. Εἶδε ὅμως ἀμέσως πὼς κι' ἡ Ἄνθῃ συμμεριζόταν τὶς παράξενες ἰδέες τοῦ ἀδερφοῦ της καὶ δὲν εἶπε πιὰ τίποτα.

«Ἂς κατάγουνται μακάρι κι' ἀπὸ τὸν Σεδὰχ θαλασσινό, ἀφοῦ τὸ θέλουν—συλλογίσθηκε:—Τί μὲ μέλει ἐμένα;»

Ἡ μίς Ἄνθῃ ὡστόσο δειχνόταν πολὺ εὐγενικὴ στὸν ἀδερφό της κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκαν' ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις γιὰ τὶς κλίσεις καὶ τὶς συνήθειές του.

— Σᾶς ἀρέσει τὸ κρῆκετ;

— Δὲν τὸ ξέρω καθόλου.

— Τὸ λὼν-τέννις!

— Οὔτε!

— Τότε, βέβαια, θἀγαπᾶτε τὸ κυνήγι τῆς ἀλεποῦς.

— Ποτὲ δὲν ἔλαβα μέρος σὲ τέτοιο παιχνίδι.

—Ἀγαπᾶτε τουλάχιστο τὴν ἱππασία;

—Ἔμ, ἔτσι κι' ἔτσι. Καβαλλικεύω λίγο, ἀλλὰ χωρὶς ἀξιώσεις.

—Ὁ χορὸς σᾶς ἀρέσει;

—Ὤ, δὲν εἶμαι καθόλου καλὸς χορευτής!

Ἡ Ἄνθῃ ἀποροῦσε: Πῶς ἦταν δυνατό; Νέος ποὺ δὲν ἔπαιζε κρῆκετ ἢ λὼν-τέννις, ποὺ δὲν καβαλλίκευε, ποὺ δὲν ἐχόρευε, δὲν θἄχει πάρει βέβαια καλὴ ἀνατροφή. Ὁ ξάδερφός της λοιπὸν δὲν ἦταν *τζέντλεμαν*;

Μεγαλωμένη στὴ λαμπροφανῆ καὶ φιλέρτη ἀριστοκρατικὴ κοινωνία τῆς Καλκούττας, ἡ Ἄνθῃ Ρobινσὼν θεωροῦσε τῇ ζωὴ σὰ μιὰν ἀτέλειωτη σειρὰ ἀπὸ γιορτὲς καὶ διασκεδάσεις. Νὰ τρέξῃ μὲ τἄλογο ἢ μὲ τάμάξι σ' ἐκδρομές, νὰ παρευρίσκεται σ' ἀπογευματινὲς καὶ σ' ἑσπερίδες, γεύματα, φάϊδ-ο-κλόκ, πὶκ-νίκ, χορούς, κυνήγια, σ' ὅλες τελοσπάντων τὶς διασκεδάσεις ποὺ ἐπινοοῦσε καθεμέρα κοινωνία ποὺ δὲν εἶχε ἄλλη δουλειὰ — αὐτὸς ἦταν γιὰ τὴν Ἄνθῃ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς.

Ἀπεναντίας ὁ Παῦλος εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὴ μητέρα του ἀπὸ παιδί. Ὅλη του ἡ παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἡλικία πέρασε κοντὰ σ' ἕνα πατέρα ἀφοσιωμένο στὶς μελέτες του, στὰ καθήκοντά του, καὶ γι' αὐτὸ ἀκοινώνητο. Ἔτσι ὁ νέος δὲν εἶχε γνωρίσει σχεδὸν καθόλου τὸν κόσμο καὶ τὶς διασκεδάσεις του. Κάπου κάπου πήγαινε στὸ σπίτι κανενὸς φίλου του, συμμαθητῆ, μὰ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἀνῆκε στὴν ἀριστοκρατία τῆς Νάντης. Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄγνοια τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, ὁ Παῦλος εἶχε καὶ κάτι ἰδέες, ποὺ ἂν τὶς μάθαινε ἡ Ἄνθῃ, βέβαια θὰ τὶς ὀνόμαζε βάρβαρες. Ἐνόμιζε π. χ. πὼς προορισμὸς τῆς γυναίκας ἦταν τὸ σπίτι, τὸ νοικοκυριό, κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ συλλογιζόταν τὴ μακρινὴ ἐποχὴ ποὺ θὰ ὑπῆρχε στὸν κόσμο καὶ μιὰ κυρία Παῦλου Κλοσκκέν, τὴ φανταζόταν πάντα σὰ μιὰ καλὴ νοικοκυρὰ ποὺ θἄξερε νὰ φτιάνῃ γλυκίσματα καὶ νὰ κεντάῃ παντούφλες... Φανταστῆτε λοιπὸν τί θἄλεγε, ἂν ἄκουγε τέτοιο πρᾶγμα, ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχη Ρobινσών, ποὺ εἶχε ἀνατραφῆ μέσα σ' ἕνα ἰνδικὸ μέγαρο, περιστοιχισμένη ἀπὸ εἴκοσι ὑπηρέτες, ποὺ καθένας τους ἦταν ἐπιφορτισμένος καὶ μ' ἄλλη ὑπηρεσία! Μὰ καὶ τί ἔκπληξη θὰ αἰσθανόταν ἄξαφνα ὁ μάγειρος, ἂν ἔβλεπε καμμιὰ μέρα τὴ νεαρή του κυρία νἀνακατεύεται στὴν κουζίνα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκόμα, πὼς οἱ ἄγγλοι ἀξιωματικοί, ποὺ ὑπηρετοῦν στὶς ἀγγλικὲς ἀποικίες, ἔχουν πολὺ μεγάλους μισθοὺς καὶ γι' αὐτὸ μποροῦν νὰ κάνουν τὴν πολυέξοδη αὐτὴ ζωή. Μὲ τὶς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους, ἀποτελοῦν ἐκεῖ πέρα κόσμο δικό τους, χωριστό, πού μέρα νύχτα διασκεδάζει. Καὶ τὰ κορίτσια τους ἔχουν πολὺ περισσότερες ἐλευθερίες ἀπ' ὅσες τὰ κορίτσια στὴν Εὐρώπη. Πηγαίνουν σ' ὅλες τὶς διασκεδάσεις τῶν ἀδελφῶν τους, τοὺς ἀκολουθοῦν στὸ κυνήγι καὶ παραβγαίνουν μαζί τους στὴ δεξιότητα, τὴ δύναμη καὶ τὴ γρηγοράδα. Φυσικὰ λοιπὸν περιφρονοῦν ὡς ἀνάξιες τὶς διασκεδάσεις καὶ τὶς ἀσχολίες τῶν κοριτσιῶν ποὺ ζοῦν στὰ μέρη μας.

Γιὰ ὅλ' αὐτά, ὁ Παῦλος κι' ἡ Ἄνθῃ δὲν βρέθηκαν ἐξαρχῆς σύμφωνοι. Ἡ νέα φάνηκε στὸν ξάδερφό της παράξενη κάπως κι' ἰδιότροπη. Τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀφέλεια τῶν τρόπων της τὰ πῆρε γι' ἀδιαφορία, γι' ἀψηφησιά, καὶ τὶς ἀγορίστικες κλίσεις της γιὰ μονομανία. Ἀλλὰ κι' ἐκείνη, ἀνίκανη νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ σοβαρὰ προτερήματα τοῦ Παύλου, τὸν ἔκρινε πολὺ λίγο ἄξιο προσοχῆς καί, ἀφοῦ μίλησε κάμποσο μαζί του, χάϊδεψε μὲ γλυκόλογα τὸ μικρό της πίθηκο Ράκη κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ πιάνο.

Ὁ Ράκης ἦταν ἕνας νάνος *σοϊσειτί*, λίγο μεγαλύτερος ἀπὸ σκίουρο, ποὺ ἀπὸ τὸ πρωΐ ὣς τὸ βράδυ τραγάνιζε μύγδαλα, καθισμένος ἥσυχα πότε στὸ μικρό του κανκπὲ ἀπὸ καλάμι *μπαμπού*, καὶ πότε στὰ γόνατα τῆς κυρίας του. Ἡ Ἄνθῃ ὑπεραγαποῦσε αὐτὸ τὸ ζωάκι, τὸ κοίμιζε τὴ νύχτα στὴν κάμαρά της καὶ μόνο ὅταν ἔβγαινε ἔξω τὸ ἐμπιστεύοταν στὶς φροντίδες ἄλλου. Ἀλλὰ κι' ὁ Ράκης τὴν ἀγαποῦσε τὸ ἴδιο, κι' ἔχυνε θερμὰ δάκρυα ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ φορῇ τὸ καπέλλο της γιὰ νὰ βγῇ ἔξω.

Ἡ κυρία Ὁμόλλοῦ μιλοῦσε τώρα σοβαρὰ μὲ τὸν κ. Κλοσκκέν. Ὁ ταγματάρχης, ἔλεγε, τῆς εἶχε ἀναθέσει τὶς ὑποθέσεις τους, γιατὶ ἐκεῖνος θὰ πήγαινε στὴ λέσχη. Μισοξαπλωμένη στὸν καλαμένιο καναπέ της, κοντὰ στὸ μεγάλο διάνοιχτο παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ δάσος—ἕνα μαγικὸ πανόραμα ἀπὸ ἰνδοσυκιές, συκομωρέες καὶ φοίνικες—εἶχε ἀντικρύ της τὸν ἀρχαιολόγο καὶ τοῦ μιλοῦσε μὲ θέρμη, κατευχαριστημένη ποὺ βρῆκε ἄνθρωπο νὰ τὴν ἀκούῃ μὲ τόση προσοχή. Χλιαρὴ αὔρα, ποὺ εἶχε σηκωθῆ μόλις φάνηκαν τἄστρα, κουνοῦσ' ἐλαφρὰ τὶς κορυφὲς τῶν δέντρων καὶ ψιθύριζε ἁρμονικὰ μέσ' ἀπ' τὶς σκοτεινὲς φυλλωσιές.

—Ὁ δυστυχισμένος συνταγματάρχης πέθανε ὑπὸ περιστάσεις μυστηριώδεις, ἔλεγε χαμηλόφωνα ἡ κ. Ὁμόλλοῦ. Ὅπως γράφει καὶ στὴ

διαθήκη του, πολλὲς φορές, τοὺς τελευταίους μῆνες, δοκίμασαν νὰ τὸν δολοφονήσουν, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς ποιοὶ καὶ γιατί. Ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο σπάνιο καὶ παράδοξο στὸν τόπο ποὺ ζοῦμε, μὰ οἱ δολοφονικὲς αὐτὲς ἀπόπειρες ἐναντίον τοῦ συνταγματάρχη ἦταν ἀλλοιώτικες, ἐξαιρετικές. Οἱ δολοφόνοι ζητοῦσαν νὰ τὸν ξεκάμουν μὲ ἄλλα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα μέσα. Ποτὲ δὲν τοῦ ἤρθε καμμιὰ σφαῖρα στὸ κυνήγι, τάχα κατὰ λάθος· ποτὲ δὲν τοῦ ρίχτηκε κανεὶς μὲ μαχαίρι σὲ κανένα ἔρημο δρόμο, ἢ μὲ τὰ χέρια του νὰ τὸν πνίξῃ, οὔτε τοῦ ἔβαλαν ποτε στὸ φαγητό του ἢ στὸ ποτό του κανένα· ἀπὸ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα δηλητήρια ποὺ τόσο καλὰ τὰ ξέρουν οἱ Ἰνδοί. Ἀλλὰ τί λοιπόν; Ἀκοῦστε. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ λουζόταν στὸν ποταμό, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν φάῃ ἕνας κροκόδειλος *καϊμάνος*, ποὺ χωρὶς ἄλλο τὸν ἔφεραν ἐκεῖ ξεπίτηδες, γιατὶ ποτὲ δὲν εἶχε φανεῖ κροκόδειλος στὸ Χούγλη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΨΕ

Ἀπόψε ποιὸς νὰ κτύπησε τὴν πόρτα [μας;
Ἀκούω κάποια φωνὴ νὰ μᾶς καλῇ
Μὴν εἶναι ὁ Ἀη-Βασίλης, μητερούλα [μας,
Στὴ φτωχική μας τὴν αὐλή;..
—Ἀπόψε δὲ μᾶς χτύπησαν τὴν πόρτα [μας
Ὁ Ἀη-Βασίλης πιὰ δὲν μᾶς καλεῖ,
Εἶναι ὁ ἀγέρας ποὺ βογγᾶ καὶ δέρνεται
Καὶ σὰν στοιχειὸ μιλεῖ...
—Ἀκούω, μαννούλα, στάλες ν' ἀργο- [πέφτουνε
(Παρόπονο μιανῆς καλῆς καρδιᾶς)
Μὴν κλαίει ὁ Ἀη-Βασίλης ποὺ δὲν [πρόφτασε
Νἀρθῇ σὲ μᾶς;
—Δὲν κλαίει ὁ Ἀη-Βασίλης ποὺ δὲν [πρόφτασε
Νἀρθῇ σὲ μᾶς, ἀθῶα μου ψυχή,
Οἱ στάλες π' ἀργοπέφτουνε σὰν δάκρυα
Εἶν' ἡ βροχή...
—Ὦ ἄσε με γιὰ λίγο, μοναχούλη μου,
Νὰ βγῶ καὶ νὰ κοιτάξω ἐκεῖ ψηλά
Ἴσως μοῦ γράφει αὐτὸς μὲ χρυσᾶ [γράμματα
Χρόνια πολλά...
—Ὄχι, μικρό μου, μέσ' στὰ τόσα σύν- [νεφα
Νὰ λάμπῃ ἂν δῇς καὶ κάτι φωτεινὸ
Θἄν' ἕνα ἀστέρι· τ' ἄστρα μόνο λάμ- [πουνε
Στὸν οὐρανό...
—Κι' ὅπως, μαννούλα, ἂς πᾶμε νὰ τὸν [εὕρουμε·
Ὅπου καὶ νἆναι θέλω νὰ μὲ δῇ
Ἴσως σὰν δῇ τὰ δάκρυα στὰ μάτια μου
Νὰ λυπηθῇ...
—Ὦ μὴ μοῦ ξλαῖς, γύρε στὴ προσκε- [φάλι σου
Νὰ σοῦ τὸν φέρῃ ὁ ὕπνος στὴ στιγμή·
Ὅ,τι μᾶς μένει στὴ ζωή μας εἶναι τ' ὄ- [νειρο,
Καϊμένο μου παιδί!..

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΤΤΑ

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ' — *Τὸ ρολόϊ*

Ἀπὸ πολὺ μικρός, ὁ Μπέμπης εἶχε δείξει ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: ἤθελε νὰ πιάνῃ, νὰ πειράζῃ, νὰ σκαλίζῃ τὰ πάντα. Γι' αὐτὸ ἡ μητέρα του τὸν ἔβγαλε Σκαλιστήρι.

Ὁ Μπέμπης εἶχε καὶ μιὰν ἀδελφή, τὴ Μπεμπούλα, ποὺ ὅταν γεννήθηκε, ἦταν δυὸ χρονῶν. Πόσο εἶχε χαρεῖ ἡ Μπεμπούλα ποὺ θἄχε στὸ ἑξῆς νὰ παίζῃ καὶ μιὰ κούκλα ζωντανή, τὸ ἀδερφάκι της! Γρήγορα ὅμως εἶδε πὼς ἡ ζωντανὴ αὐτὴ κούκλα δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴν Πόπη. Στιγμὴ δὲν καθόταν ἥσυχος ὁ Μπέμπης. Ἀπὸ μωρό, μόλις ἔκανε νὰ τὸν πλησιάσῃ ἡ ἀδερφή του, τῆς ἄρπαζε τὶς μπούκλες ἢ τὴ μύτη. Ἤθελε νὰ χώνῃ τὰ δαχτυλάκια του στὰ ρουθούνια της, στὰ μάτια της, σταῦτιά της. Κι' ὅσο μεγάλωνε, τόσο σκαλιστήρι γινόταν.

Ὅταν ἔκλεισε κι' αὐτὸς τὰ δυὸ χρόνια—ἡ Μπέμπα ἦταν τότε τεσσάρων—τοῦ φόρεσαν πανταλονάκι κι' ἦταν πιὰ σωστὸ ἀγοράκι. Ὅλη

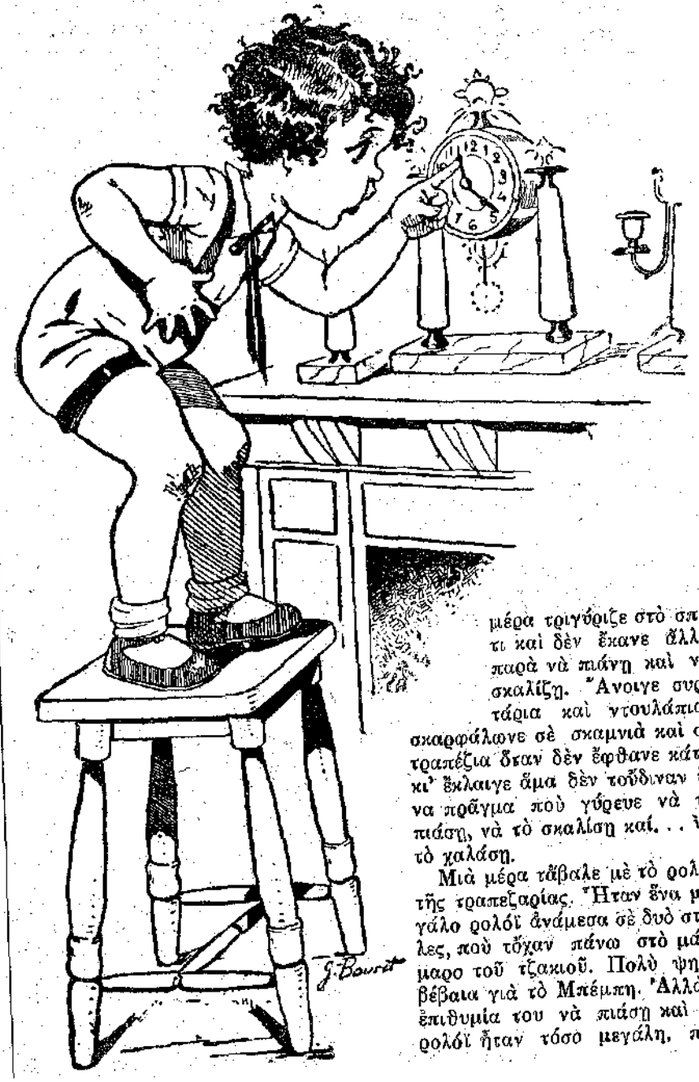

μέρα τριγύριζε στὸ σπίτι καὶ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ πιάνῃ καὶ νὰ σκαλίζῃ. Ἄνοιγε συρτάρια καὶ ντουλάπια, σκαρφάλωνε σὲ σκαμνιὰ καὶ σὲ τραπέζια ὅταν δὲν ἔφθανε κάτι, κι' ἔκλαιγε ἅμα δὲν τοὔδιναν ἕνα πρᾶγμα ποὺ γύρευε νὰ τὸ πιάσῃ, νὰ τὸ σκαλίσῃ καί... νὰ τὸ χαλάσῃ.

Μιὰ μέρα τἄβαλε μὲ τὸ ρολόϊ τῆς τραπεζαρίας. Ἦταν ἕνα μεγάλο ρολόϊ ἀνάμεσα σὲ δυὸ στῆλες, ποὺ τὄχαν πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ. Πολὺ ψηλὰ βέβαια γιὰ τὸ Μπέμπη. Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία του νὰ πιάσῃ καὶ τὸ ρολόϊ ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ

δὲν φοβήθηκε νὰ σκαρφαλώση σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνί. Ἔτσι τὄφτασε. Ἄκουσε ἀπὸ κοντὰ τὸ τὶκ-τὰκ ποὺ ἔκανε, σὰ νὰ εἶχε μέσα κάποιο ζωάκι, εἶδε καὶ τοὺς δεῖχτες ποὺ κουνιόνταν σιγὰ-σιγὰ πάνω στὴν πλάκα μὲ τοὺς ἀριθμούς, κι' αὐτὸ τὸν διασκέδαζε πολύ.

Ὕστερα τοῦ φάνηκε πὼς οἱ δεῖχτες μποροῦσαν νὰ γυρίζουν καὶ πιὸ γρήγορα. Ἁπλωσε τότε τὸ χεράκι κι' ἄρχισε νὰ τοὺς γυρίζη μὲ τὸ δάχτυλο. Κι' ἄξαφνα ἄκουσε τὸ ρολόϊ νὰ χτυπᾷ ὧρες: Ντάν! ντάν! ντάν! Αὐτὸ τοῦ ἄρεσε πολύ. Ἐξακολούθησε λοιπὸν νὰ γυρίζη τοὺς δείχτες, καὶ σὲ κάθε γύρο ἄκουγε καὶ χτύπους: Ἐννιά, δέκα, ἕντεκα... Τί διασκεδαστικό!

Ἀλλὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ἔβαζε δύναμη γιὰ νὰ ξεκουνήση ἕνα δείχτη, ποὺ εἶχε σκαλώσει, τὸ σκαμνί του κουνήθηκε κι' ὁ Μπέμπης ἔχασε τὴν ἰσορροπία. Γιὰ νὰ μὴν πέση, ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ ρολόϊ. Ἀλλὰ τὸ ρολόϊ δὲν τὸν βάσταξε. Κι' ὁ Μπέμπης ἔπεσε χάμω στὸ πάτωμα, μαζὶ μὲ τὸ ρολόϊ καὶ μὲ τὸ σκαμνὶ ποὺ ἀναποδογυρίστηκε.

Μόνο αὐτὸ δὲν ἔπαθε τίποτα. Ὁ Μπέμπης ὅμως χτύπησε ἄσχημα στὸ κεφάλι του καὶ τὸ ρολόϊ ἔγινε σὲ κακὸ χάλι. Οὔτε τὶκ-τὰκ ἔκανε πιά, οὔτε ὧρες χτυποῦσε. Τὸ ἔστειλαν στὸ μάστορα νὰ τὸ διορθώση, καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Μπέμπη τὸ γέμισαν τσιρότα.

— Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος εἶναι Σκαλιστήρι, εἶπε ἡ μαμμά.

—Ὁ Μπέμπης δὲν θὰ ξαναπειράξη πιὰ τίποτα, εἶπε ἡ ἀδερφή.

Μ' αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΥΑΛΟ

Ζοῦσε κάποτε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸ μυαλό του ἦταν ἀπὸ χρυσάφι· μάλιστα, φίλοι μου, ἀπὸ ἀτόφιο χρυσάφι.

Σὰν ἦρθε στὸν κόσμο, οἱ γιατροὶ νόμιζαν πὼς αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν θὰ ζοῦσε. Τόσο τὸ κεφάλι του ἦταν βαρὺ καὶ τὸ κρανίο του μεγάλο. Κι' ὅμως ἔζησε καὶ μεγάλωσε. Μόνο ποὺ τὸ μεγάλο του τὸ κεφάλι πάντα τὸ ἔσερνε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ καὶ σοῦκανε λύπη νὰ τὸ βλέπης νὰ σκουντάη σ' ὅλα τά ἔπιπλα καθὼς περπατοῦσε. Πολὺ συχνὰ ἔπεφτε. Μιὰ μέρα κατρακύλησε ἀπ' τὸ ὕψος μιᾶς ταράτσας, χτύπησε τὸ μέτωπο σ' ἕνα μαρμαρένιο σκαλοπάτι καὶ τὸ κρανίο του ἠχολόγησε, σὰν ἕνας ὄγκος ἀκατέργαστο χρυσάφι. Νόμισαν πὼς σκοτώθηκε· ὅταν ὅμως τὸ σήκωσαν, δὲν τοῦ βρῆκαν παρὰ μιὰ λαφριὰ γρατσουνιὰ καὶ τρεῖς σταλαμίδες χρυσάφι κολλημένες ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ξανθόσγουρα μαλλιά του. Ἔτσι ἔμαθαν πὼς τὸ παιδὶ εἶχε χρυσὸ μυαλό.

Τὸ πρᾶμα κρατήθηκε μυστικό, κι' ὁ ἴδιος ὁ μικρὸς δὲν ὑποπτεύτηκε τίποτα. Καμμιὰ φορὰ ρωτοῦσε γιατὶ δὲν τὸν ἄφηναν πιὰ νὰ τρέχη μὲ τἀλανάκια τοῦ δρόμου.

— Θὰ σὲ κλέψουν, θησαυρέ μου· τ' ἀποκριγόταν ἡ μητέρα του.

Ὁ μικρὸς τότε πῆρε ἕνα μεγάλο φόβο: νὰ μὴν τὸν κλέψουν· ἔπαιζε ὁλομόναχος, χωρὶς νὰ μιλῆ καὶ σεργιανοῦσε ἄσκοπα ἀπὸ τὴ μιὰ κάμαρα στὴν ἄλλη...

Μόνο σὰν ἔγινε δεκαοχτὼ χρονῶν, οἱ γονεῖς τοῦ ἀποκάλυψαν τὸ μυστηριώδικο δῶρο ποὺ ἡ φύση τοῦ εἶχε χαρίσει καὶ τοῦ ζήτησαν λίγο ἀπ' τὸ χρυσάφι του, ἀνταμοιβὴ γιὰ τοὺς κόπους ποὺ εἶχαν κάμει νὰ τὸν ἀναθρέψουν. Τὸ παιδὶ δὲ δίστασε· στὴ στιγμή,—πῶς; μὲ τί τρόπο; τὸ παραμύθι δὲ λέει,—ξεκόλλησε ἀπ' τὸ κρανίο του ἕνα μεγάλο κομμάτι χρυσάφι, χοντρὸ σὰν καρύδι, καὶ τὄδωσε στὴ μητέρα του. Ἔπειτα, θαμπωμένος ἀπ' τὸν πλοῦτο, ποὺ ἦταν κλεισμένος στὸ κεφάλι του, τρελλὸς ἀπὸ πόθους, μεθυσμένος ἀπὸ δύναμη, ἄφησε τὸ πατρικό του σπίτι καὶ γύριζε τὸν κόσμο σπαταλώντας τὸ θησαυρό του.

Ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ ζοῦσε, βασιλικὰ καὶ σπέρνωντας τὸ χρυσάφι ἀλογάριαστα, θἄλεγε κανένας πὼς τὸ μυαλό του ἦταν ἀνεξάντλητο... Κι' ὅμως ἐξαντλιόταν καὶ σιγὰ σιγὰ τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ σβύνουν καὶ τὰ μάγουλα νὰ βαθουλώνουν. Τέλος, μιὰ μέρα, κάποιο πρωϊνὸ ὕστερα ἀπ' ἕνα τρελλὸ γλεντοκόπημα, μονάχος ἀνάμεσα ἀπ' τἀπομείναρια τοῦ δείπνου καὶ τὰ κρουσταλένια πολυέλαια ποὺ χλώμιαζαν, σκέφτηκε ὁ δύστυχος τὶς ζημιὲς ποῦχε κάνει στὸ χρυσάφι του καὶ τρόμαξε· ἦταν καιρὸς νὰ σταματήση.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε καινούργια ζωή. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσὸ μυαλὸ ζοῦσε πιὰ παράμερα μὲ τὸν ἴδρῶτα τοῦ προσώπου του, γεμάτος ὑποψίες καὶ φόβους σὰν φυλάργυρος, ἀποφεύγοντας τὶς διασκεδάσεις, προσπαθῶντας νὰ λησμονήση τὰ μοιραῖα του πλούτη ποὺ δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τἀγγίξη.

Γιὰ κακή του τύχη ἕνας φίλος τὸν εἶχε ἀκολουθήσει στὴ μοναξιά του κι' αὐτὸς ὁ φίλος ἤξερε τὸ μυστικό του. Ἕνα βράδυ ξύπνησε ὁ δύστυχος ἀπ' ἕνα πόνο στὸ κεφάλι, ἕνα φοβερὸ πόνο. Πετάχτηκε ἀλαφιασμένος καὶ εἶδε σὲ μιὰ φεγγαραχτίδα τὸ φίλο ποὺ ἔφευγε κρύβοντας κάτι κάτου ἀπ' τὸ πανωφόρι του... Ἀκόμα λίγο μυαλὸ ποὺ τοῦ ἔπαιρναν!

Κάποτε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσὸ μυαλὸ παντρεύτηκε, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλα τελείωσαν. Παντρεύτηκε μιὰ μικρή, ξανθὴ κορασιά. Ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς λεπτῆς αὐτῆς ὕπαρξης—ποῦμοιαζε μισὸ πουλί, μισὸ κούκλα—τὸ χρυσάφι ἔλιωνε. Ἦταν γεμάτη παραξενιὲς κι' αὐτὸς δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ πῆ ὄχι στὰ καπρίτσια της. Κι' ἀπὸ φόβο μὴ τὴν πικράνη τῆς ἔκρυψε ὡς τὸ τέλος τὸ θλιβερὸ μυστικὸ τῆς περιουσίας του.

— Εἴμαστε λοιπὸν πολὺ πλούσιοι; ἔλεγε κείνη.

Κι' ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τῆς ἀπαντοῦσε:

—Ὦ, ναί!.. πολὺ πλούσιοι!

Καὶ χαμογελοῦσε μ' ἀγάπη στὸ μικρό, γαλάζιο του πουλί ποὺ, δίχως νὰ τὸ ξέρη, τοῦ ἔτρωγε τὸ κρανίο. Καμμιὰ φορὰ ὡς τόσο τὸν ἔπιανε φόβος, ποθοῦσε τότε νὰ γίνη φιλάργυρος. Μὰ ἡ γυναικούλα του ἐρχόταν χοροπηδῶντας σμὰ του καὶ τοῦλεγε:

— Εἶσαι τόσο πλούσιος, καλέ μου! Ἀγόρασέ μου κάτι πολὺ ἀκριβό...

Κι' αὐτὸς τῆς ἀγόραζε κάτι πολὺ ἀκριβό.

Αὐτὸ βάσταξε δυὸ χρόνια. Ἄξαφνα ἕνα πρωϊ ἡ γυναῖκα του πέθανε, δίχως κανεὶς νὰ μάθη τὸ γιατί, σὰν ἕνα πουλάκι...

Ὁ θησαυρὸς κόντευε στὸ τέλος του. Μ' αὐτὸ ποὺ τοῦ ἀπόμεινε ὁ δυστυχισμένος ἄντρας ἔκαμε στὴ γυναῖκα του μιὰ μεγαλόπρεπη κηδεία. Καμπάνες π' ὁλημέρα σήμαιναν πένθιμα, βαρειὰ ἁμάξια βουτηγμένα στὰ κρέπια, ἄλογα καταστόλιστα, δάκρυα ἀπ' ἀσήμι πάνου στὸ βελοῦδο... Τίποτε δὲ τοῦ φάνηκε ἀρκετὰ ὡραῖο. Τί τὸν ἔμελε πιὰ γιὰ τὸ χρυσάφι του; Ἔδωσε γιὰ τὶς μοιρολογίστρες, γιὰ τοὺς νεκροθάφτες καὶ γιὰ τὴν ἐκκλησιά· ἔδωσε παντοῦ δίχως νὰ παζαρέψη... Κι' ἅμα βγῆκε ἀπὸ τὸ κοιμητήρι, δὲν τοῦ ἀπόμενε σχεδὸν τίποτε ἀπ' τὸ θαυμαστό του τὸ μυαλό, μόλις μερικὰ κομματάκια κολλημένα στὰ πλάγια ἀπ' τὸ κρανίο του...

Τὸν εἶδαν τότε νὰ τριγυρίζει στοὺς δρόμους, ὅμοιος μὲ τρελλό, μὲ μορφὴ ἀλλοκωμένη, τρικλίζοντας, σὰν μεθυσμένος.

Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ὅλα τὰ ἐμπορικὰ εἶναι καταφώτιστα, σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη βιτρίνα, ὅπου ἕνα πλῆθος ὀφάσματα καὶ κοσμήματα λαμποκοποῦσαν στὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν κι' ἔμεινε κεῖ πολλὴ ὥρα κοιτάζοντας δυὸ μικρὰ γοβάκια ἀπὸ γαλάζιο ἀτλάζι στολισμένα μὲ πούπουλο κύκνου.

— Ξέρω κάποιον ποὺ θὰ χαιρόταν πολὺ γι' αὐτὰ τὰ γοβάκια, εἶπε χαμογελῶντας. Καὶ ξεχνῶντας πὼς ἡ μικρὴ του γυναῖκα ἦταν πιὰ νεκρή, μπῆκε νὰ τἀγοράση.

Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ του ὁ ἔμπορος ἄκουσε μιὰ στριγγιὰ κραυγή, ἔτρεξε καὶ πισωδρόμησε βλέποντας ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ὀρθός, σιμώνοντας στὸ τεζάκι, τὸν κοίταζε θλιβερὰ μ' ἕνα ὕφος ἠλίθιο. Κρατοῦσε στ' ἕνα του χέρι τὰ γαλάζια σκαρπινάκια μὲ τὸ πούπουλο τοῦ κύκνου καὶ τοῦ ἄπλωνε τἄλλο καταματωμένο, μὲ κάτι τόσαδα κομματάκια χρυσάφι στὶς ἄκρες ἀπ' τὰ νύχια.

***

Αὐτὸ εἶναι, φίλοι μου, τὸ παραμύθι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ χρυσὸ μυαλό.

Παρ' ὅλο ποὺ μοιάζει μὲ φανταστικὴ ἱστορία, αὐτὸ τὸ παραμύθι εἶναι ἀληθινὸ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Βρίσκονται στὸν κόσμο δυστυχισμένοι ποὺ ἡ μοῖρα τοὺς καταδίκασε νὰ ζοῦν ἀπ' τὸ μυαλό τους καὶ πληρώνουν σ' ἀτόφιο χρυσάφι, μὲ τὸ μυαλὸ κι' ὅλο τους τὸ εἶναι, καὶ τὰ παραμικρότερα πράματα στὴ ζωή.

Εἶναι γι' αὐτοὺς ἕνας καθημερινὸς πόνος κι' ἔπειτα, ὅταν κουραστοῦν πιὰ νὰ ὑποφέρουν...

(Alphonse Daudet)

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

12.—ΣΤΟ ΧΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ (*)

Τὰ τρία παιδιὰ ἔτρεχαν μπροστά, κυνηγιόνταν μὲ γέλια, καὶ πάλι γύριζαν στὸν πατέρα ποὺ περπατοῦσε μὲ βῆμα γοργό.

Βρίσκονταν τώρα σὲ καθαυτὸ ἐξοχή. Εἶχαν τελειώσει πιὰ κι οἱ βίλλες μέσα στὰ περιβόλια, τἀκαλλιέργητα χωράφια, τὰ οἰκόπεδα, οἱ λαχανόκηποι· κι ἄρχιζαν τὰ μεγάλα χτήματα, μὲ ἀμπέλια, μὲ λιοστάσια καὶ μ' ἀγρούς. Αὐτὴ ἦταν κιόλα ἡ χειμωνιάτικη ἐξοχὴ ποὺ τὰ παιδιὰ ἤθελαν νὰ τὴν ἰδοῦν πῶς εἶναι.

Μεγάλη, ἀλήθεια, διαφορὰ ἀπὸ τὴν ἀνοιξιάτικη καὶ τὴν καλοκαιρινή. Ὅπως τὰ περισσότερα δέντρα, καὶ τἀμπέλια δὲν ἦταν τώρα παρὰ κούτσουρα καὶ βέργες. Σὲ μερικὰ ἔβλεπες καὶ λίγα κίτρινα φύλλα· ἄλλα ὅμως τὰ εἶχαν κλαδέψει κι ἦταν τόσο γυμνά, ποὺ ἄφιναν νὰ φαίνεται ἀπὸ κάτω τὸ χῶμα μὲ τοὺς μαύρους κι ὑγρούς του σβώλους. Μὰ καὶ τὰ κούτσουρα ἦταν μαῦρα καὶ βρεμένα, καὶ γυάλιζαν παράξενα στὸν ἥλιο ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα τὴ δύναμη νὰ τὰ στεγνώση.

Τὸ ἴδιο γυμνοὶ ἦταν κι οἱ ἀγροί, ποὺ τοὺς εἶχαν ὀργώσει καὶ σπείρει. Τίποτα δὲν εἶχε φυτρώσει ἀκόμα σ' αὐτούς. Οὔτε κἂν ἀγριόχορτο. Καὶ τὸ χῶμα τους ἦταν λασπωμένο ἀπ' τὶς βροχές, καὶ σὲ πολλὰ μέρη, ποὺ ἦταν βαθουλώματα—καὶ στὸ δρόμο ἀκόμα—λίμνιζε ἀπὸ λίγο νερὸ ποὺ ὁ ἥλιος κατογινόταν νὰ τὸ ἐξατμίζει. Μόνο στὶς ἄκρες, κοντὰ στοὺς ὄχτους, πλάϊ στὰ δρομάκια, σὲ μέρη ἀπάτητα κι ἀκαλλιέργητα, ἔβλεπες λιγοστὲς πρασινάδες, χλωμὲς καὶ μὲ ξεράδια ἀνάμεσά τους, λὲς κι ἦταν ἀπομεινάρια τοῦ καλοκαιριοῦ. Δὲν ἦταν ὅμως, γιατὶ ὑπάρχουν κι ἀγριόχορτα ποὺ φυτρώνουν τὸ χειμῶνα ἢ διατηροῦνται ὁλοχρονίς.

Τὰ λιοστάσια δὲν φαίνονταν πολὺ διαφορετικά, μόνο λιγάκι πιὸ σκοῦρα. Γιατὶ οἱ ἐλιὲς δὲν εἶχαν πετάξει τἄσπρα τους ἐκεῖνα ἀνθάκια, κι οἱ στριμμένοι κορμοί τους, τὰ σακατεμένα ἀπ' τὸ λιομάζωμα κλαδιά τους καὶ τὰ φύλλα τους, ξεπλυμένα ἀπ' τὶς βροχές, δὲν εἶχαν καθόλου ἀπάνω τους σκόνη.

Ὁ κάμπος ὁλόγυρα ἦταν κλεισμένος ἀπὸ βουνά. Ἄλλα κοντινά, χαμηλά, ποὺ φαίνονταν πράσινα γιατ' ἦταν δασωμένα· κι' ἄλλα μακρινά, ψηλά, ποὺ φαίνονταν γαλάζια σὰν ἀέρινα. Οἱ κορφὲς αὐτῶν τῶν βουνῶν ἦταν κάτασπρες ἀπὸ τὰ χιόνια. Κι' αὐτὰ ὁ ἥλιος πολεμοῦσε τώρα νὰ τὰ λυώση· μὰ δὲ θὰ τὸ κατόρθωνε ἂν δὲν περνοῦσαν κάμποσες ἡμέρες κι ἂν δὲν ἐρχόταν πάλι κανένας χιονιάς.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἔτρεχαν πιά. Περπατοῦσαν σιγὰ καὶ κάθε τόσο σταματοῦσαν γιὰ νὰ ἰδοῦν κάτι περίεργο. Πότε ἕνα κοράκι σκοτωμένο, πεσμένο στὴ μέση ἑνὸς μικροῦ ἀμπελιοῦ, μὲ τὰ ὁλόμαυρα φτερὰ ἁπλωμένα, λὲς κ' εἶχε πέσει πετώντας· πότε μιὰ μικρὴ νεροχελώνα ποὺ εἶχε βγεῖ ἀπὸ ἕνα βάλτο καὶ περπατοῦσε σὰ... χελώνα πάνω στὴ λάσπη· πότε ἕνα γάϊδαρο ποὺ λιαζόταν εὐτυχισμένος γιατ' ἦταν Κυριακὴ καὶ δὲ θὰ τὸν φόρτωναν, καὶ πότε ἕνα σκύλο ποὺ, σὲ μιὰ αὐλή, κυνηγοῦσε τὶς κότες καὶ τὶς πάπιες γιὰ διασκέδαση.

Τὰ παιδιὰ μιλοῦσαν γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν, ἄλλαζαν τὶς γνῶμες καὶ τὶς ἐντυπώσεις τους.

Γιὰ τὸ κοράκι, ἡ Σοφία εἶπε:

— Τί μαῦρο! Καλὰ λένε, γιὰ ἕνα πράγμα ποὺ εἶναι πολὺ μαῦρο, «σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό». Ἐγὼ δὲν ξαναεῖδα ποτέ μου τέτοια μαυρίλα!

Γιὰ τὸ σκύλο, ἡ Νίτσα εἶπε:

— Παίζει, εἶναι φανερό. Δὲν κυνηγᾶ τὶς κότες γιὰ νὰ τὶς πνίξη, μόνο γιὰ νὰ τὶς τρομάξη. Μὰ καὶ κεῖνες τὸ καταλάβαιναν καὶ δὲν τρόμαζαν τόσο πολύ. Ἔπαιζαν κι' ἐκεῖνες!

Ὁ Γιῶργος πείραξε πάλι τὴ Σοφία:

—Ἔ, ὅλα ὅσα εἴδαμε, τὰ ἤξερες;

— Τὰ ἤξερα! ἀποκρίθηκε πεισματικὰ ἡ Σοφία.

Ἀπὸ μέσα της ὅμως ὁμολογοῦσε πὼς ἡ χειμωνιάτικη ἐξοχὴ ἦταν γι' αὐτὴν θέαμα καινούργιο. Τῆς ἔκανε προπάντων ἐντύπωση ἡ γαλήνη, ἡ ἡσυχία, ἡ σιωπὴ ποὺ βασίλευε στὸν κάμπο. Ἦταν κιόλα Κυριακὴ καὶ δὲ γινόταν καμμιὰ ἐργασία· οὔτε ἄνθρωποι παραφαίνονταν ἔξω, στὰ χωράφια ἢ στ' ἀμπέλια. Μὰ οὔτε πουλιὰ κελαϊδοῦσαν, οὔτε ἔντομα ἔτριζαν. Ἡ φύση φαινόταν, ἂν ὄχι σὰ νεκρωμένη, τουλάχιστο σὰν κοιμισμένη. Κι' αὐτὰ τὰ νερὰ τῶν μικρῶν βάλτων, ἀκίνητα, λὲς καὶ κοιμόνταν. Κι' ὁ ἥλιος, ὁ χλιαρὸς χειμωνιάτικος ἥλιος, φώτιζε τὸν ἀτέλειωτο αὐτὸν ὕπνο.

— Νέκρα, εἶπε μιὰ στιγμὴ ὁ Γιῶργος.

— Ναί, εἶπε ὁ πατέρας· ἡ γῆ περιμένει τὴν Περσεφόνη γιὰ νὰ ξαναζωντανέψη. Ξέρετε τὸν ἀρχαῖο μῦθο;

Ὄχι, τὰ παιδιὰ δὲν τὸν ἤξραν, κι' ὁ πατέρας, καθὼς πηγαίναν, τοὺς τὸν εἶπε:

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπίστευαν πὼς ἡ Δήμητρα, ἡ θεὰ τῆς γεωργίας, εἶχε μιὰ ὄμορφη θυγατέρα ποὺ τὴν ἔλεγαν Κόρη ἢ Περσεφόνη. Αὐτὴν τὴ γύρεψε γιὰ γυναῖκα του ὁ θεὸς Πλούτωνας, ὁ βασιλιὰς τοῦ Κάτω Κόσμου, ποὺ τὸν ἔλεγαν καὶ Ἅδη. Ἡ μητέρα της δὲ θέλησε νὰ τοῦ τὴν δώση. Κι' ὁ Πλούτωνας ἀνέβηκε μιὰ νύχτα καὶ τῆς τὴν ἔκλεψε. Ἡ Δήμητρα ἔκαμε τότε τέτοιο θρῆνο καὶ κακό, ποὺ οἱ θεοὶ τὴ λυπήθηκαν κι ὑποχρέωσαν τὸν Πλούτωνα νἀφίνη τὴν Περσεφόνη νἀνεβαίνη στὴ γῆ καὶ νὰ κάθεται μὲ τὴ μητέρα της ἕξη μῆνες· ὕστερα θὰ κατέβαινε πάλι καὶ θὰ καθόταν μὲ τὸν ἄντρα της ἄλλους ἕξη. Τὸ μισὸ χρόνο δηλαδὴ θὰ βρισκόταν ἀπάνω στὴ γῆ, καὶ τὸν ἄλλο μισὸ ἀπὸ κάτω, στὰ βασίλεια τοῦ Ἅδη, βασίλισσα τῶν νεκρῶν.

(*) Συνέχεια τῆς «Χειμωνιάτικης Ἐκδρομῆς» ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ 4ο φυλλάδιο.

Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ ἀνέβαινε ἡ Περσεφόνη, τόση ἦταν ἡ χαρά της κι ἡ χαρὰ τῆς μητέρας της, ποὺ ἡ γῆ πρασίνιζε πάλι καὶ γέμιζε λουλούδια, γιορτάζοντας κι' αὐτὴ τὸ γυρισμὸ τῆς ἀγαπημένης Κόρης. Κι' αὐτὸ γινόταν τὴν ἄνοιξη. Ἔτσι, στὴ φαντασία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, Περσεφόνη κι' Ἄνοιξη ἦταν ἕνα πράμα. Κι' ἀντ' νὰ ποῦν «πότε θὰ ξανάρθῃ ἡ ἄνοιξη», ἔλεγαν «πότε θὰνεοῦῃ ἀπ' τὸν Ἅδη ἡ Περσεφόνη».

— Τὴν Περσεφόνη λοιπὸν περιμένει καὶ τώρα ἡ γῆ, εἶπε ὁ πατέρας τελειώνοντας τὴν ἱστορία του, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ἀπ' τὸ χειμωνιάτικο ὕπνο, νὰ ζωντανέψῃ, νὰ πρασινίσῃ καὶ νὰ γεμίσῃ λουλούδια. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ τὴν ἄνοιξη, τὸ Μάρτη· Ὡς τότε, ἡ ἄνοιξη—ἡ Περσεφόνη—θὰ μένῃ στὸν Κάτω Κόσμο, μὲ τὸν Πλούτωνα κα μὲ τοὺς νεκρούς.

***

Νὰ καὶ τὸ ποτάμι.

Διασταύρωνε τὸ μεγάλο δρόμο τῆς ἐξοχῆς καί, γιὰ νὰ περνοῦν, εἶχαν κάνει ἕνα μεγάλο γεφύρι.

Τὸ γεφύρι αὐτὸ φαινόταν ἀπὸ μακριὰ σὰ συνέχεια τοῦ δρόμου. Ἀλλ' ἄμα ἔφτανες, ἄκουγες τὸ βῆμα σου νάντηχῃ ἀλλοιώτικα, — φυσικά, ἀφοῦ πατοῦσες ἕνα πάτωμα ἀπὸ μαδέρια, δοκάρια καὶ χοντρὰ σανίδια ἀπὸ σκληρὸ ξύλο— κι' ἔβλεπες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κάγκελα. Ἀπὸ κάτω ἦταν χτισμένη μιὰ γερὴ πέτρινη καμάρα. Σ' αὐτὴν ἦταν στηριγμένο τὸ γεφύρι. Καὶ μέσα ἀπ' τὴν καμάρα περνοῦσε τὸ ποτάμι.

Ἦταν φουσκωμένο ἀπ' τὶς βροχὲς καὶ θολό. Τὰ παιδιὰ στάθηκαν στὰ κάγκελα καὶ τὸ ἔβλεπαν. Τὸ καλοκαίρι, ὅταν περνοῦσαν τὸ ἴδιο αὐτὸ γεφύρι ἡ ἄλλο, — γιατὶ ὑπῆρχαν πολλά, καὶ σὲ διάφορα μέρη καὶ μικρότερα καὶ μεγαλύτερα— τὸ ποτάμι δὲν εἶχε παρὰ λίγο νερὸ κάτω-κάτω, στὴν κοίτη μὲ τὰ χαλίκια, ποὺ ἔτρεχε χωρισμένο σὲ μικρὰ-μικρὰ ρυάκια, ἀφίνοντας ἕνα μεγάλο μέρος τῆς κοίτης στεγνό. Τώρα κόντευε νὰ φτάσῃ στὸ ὕψος τῆς ὄχτης του καὶ νὰ ξεχειλίσῃ στὰ χωράφια! Ἦταν τὸ ἴδιο ποτάμι πού, τὸ περασμένο φθινόπωρο, μὲ τὶς μεγάλες βροχές, εἶχε πλημμυρίσει τὴ γειτονιὰ τοῦ Ἅγη-Λαζάρου.

Τὄβλεπαν κι' ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὰ ἀπὸ πουθενὰ δὲ φαινόταν ἡ ἄκρη του. Οὔτε κατὰ τὴ δύση, ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζε ἀπ' τὰ βουνά, οὔτε κατὰ τὴν ἀνατολή, ἐκεῖ ποὺ τέλειωνε στὴ θάλασσα. Ἦταν κάμποσο μεγάλο, ἔκανε καὶ στριφογυρίσματα, εἶχε καὶ παραπόταμα.

— Νὰ καὶ τὸ χειμωνιάτικο ποτάμι! εἶπε ὁ Γιῶργος. Πῶς σοῦ φαίνεται, Σοφία; Ἔτσι τὸ φανταζόσουν;

— Ὄμορφο εἶναι, ἀποκρίθηκε ἡ Σοφία. Ἰδές, ὅσο πάει καὶ στενεύει...

— Δὲ στενεύει, εἶπε ὁ πατέρας· παντοῦ εἶναι σχεδὸν τὸ ἴδιο πλατύ· ἀλλ' ἀπὸ μακριὰ φαίνεται πιὸ στενό. Ἔτσι καὶ κεῖνο τὸ γεφύρι κεῖ πέρα. Εἶναι μεγάλο σὰν καὶ τοῦτο, μὰ τί μικρὸ ποὺ φαίνεται!

— Μὰ καὶ τὰ νερά, εἶπε ὁ Γιῶργος, ποὺ ἐδῶ κοντὰ εἶναι κιτρινωπὰ καὶ θολά, μακριὰ ἀσπρίζουν καὶ λάμπουν σὰν ἀσημένια.

Πέρασαν καὶ τὸ γεφύρι καὶ προχώρησαν. Σὲ λίγο ἄφησαν τὸ μεγάλο δρόμο καὶ πῆραν ἕνα στενό. Ἀπὸ κεῖ ἦταν ὁ Ἅγης-Σώστης καὶ τὸ χτῆμα τῆς κουμπάρας.

— Φτάσαμε, εἶπε ὁ πατέρας. Νά, ἐκεῖ-πέρα εἶναι... Κουραστήκατε, παιδιά;

— Καθόλου!

— Κι' ὅμως περπατοῦμε δυὸ ὧρες, εἶπε ὁ πατέρας κοιτάζοντας τὸ ρολόϊ του.

Ἐκεῖ κοντὰ φαινόταν τώρα ἕνα χωριουδάκι. Λίγα σπιτάκια, μιὰ ἐκκλησιὰ σ' ἕνα ὕψωμα κι' ἕνας ἀνεμόμυλος σ' ἕν' ἄλλο. Δέντρα πολλά.

Τὸ χτῆμα τῆς κουμπάρας ἦταν ἀπέξω ἀπ' τὸ χωριό. Ἕνας μεγάλος λαχανόκηπος, λίγα χωράφια γιὰ δημητριακά, κι' ἕν' ἀμπελάκι μὲ φαγουλάρικα σταφύλια. Καὶ κότες, πάπιες, γαλιά, δυὸ γίδες καὶ μιὰ ἀγελάδα.

Πέρασαν ἕνα σανιδένιο γεφυράκι πάνω ἀπὸ ἕνα βαθὺ χαντάκι κι' ἔκαμαν νὰ μποῦν στὴ μεγάλη αὐλή. Μὰ ἕνας μαῦρος σκύλος ὥρμησε γαβγίζοντας.

—Ἔ, κυρα-κουμπάρα! φώναξε ὁ κ. Παυλίδης· βάστα τὸν Ἀράπη. Ἐμεῖς εἴμαστε!

— Μπά, μπά! ἄρχισε νὰ κάνῃ μὲ χαρὰ μιὰ μεσόκοπη γυναίκα ποὺ βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ ἕνα σπιτάκι, ἐκεῖ στὸ βάθος τῆς αὐλῆς κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ γεφυράκι. Ὁ κὺρ-κουμπάρος; τὰ κουμπαρόπουλα;.. Πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλό;

Ὁ Ἀράπης ἔπαψε νὰ γαυγίζῃ καὶ στεκόταν κουνώντας τὴν οὐρά του. Εἶχε γνωρίσει τὸν κ. Παυλίδη ποὺ κάμποσες φορὲς ὡς τώρα τὸν εἶχε ἰδεῖ στὸ χτῆμα.

Μπῆκαν καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὸ σπίτι, μιλώντας μὲ τὴ νοικοκυρὰ ποὺ τοὺς προσκαλοῦσε:

— Κοπιάστε... Ἤρθατε καὶ μὲ τὰ πόδια... θᾶσαστε ἀποσταμένοι... κοπιάστε νὰ κάτσετε, νὰ ξαποστάσετε...

Ὁ Ἀράπης τοὺς ἀκολουθοῦσε.

— Εἴπαμε νὰ περάσουμε σήμερα τὴν ἡμέρα μας στὴν ἐξοχή, ἔλεγε ὁ κ. Παυλίδης.

— Καλὰ κάματε! ἀπαντοῦσε ἡ κυρὰ-κουμπάρα. Μιὰ τέτοια μέρα! σὰν καλοκαίρι εἶναι... Μεγάλη εὐχαρίστηση καὶ γιὰ μένα... Μοῦ κακοφαίνεται μόνο ποὺ ὁ Παναγῆς κι' ὁ Ἀντρίκος λείπουν... Πῆγαν στὸν Πεῦκο ἀπ' τὸ πρωΐ... Ἡ βαφτιστικιά σας ὅμως εἶν' ἐδῶ... Λεγιώ!.. Ἔ! ποῦ εἶσαι;

Μιὰ χωριατοπούλα ἴσαμε δέκα χρονῶν, μὲ μαῦρες κοτσίδες καὶ κόκκινα μάγουλα, βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ λαχανόκηπο.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μαϊμοῦ - μητέρα

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Ροδαυγή

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟ-ΤΟΤΟΥ

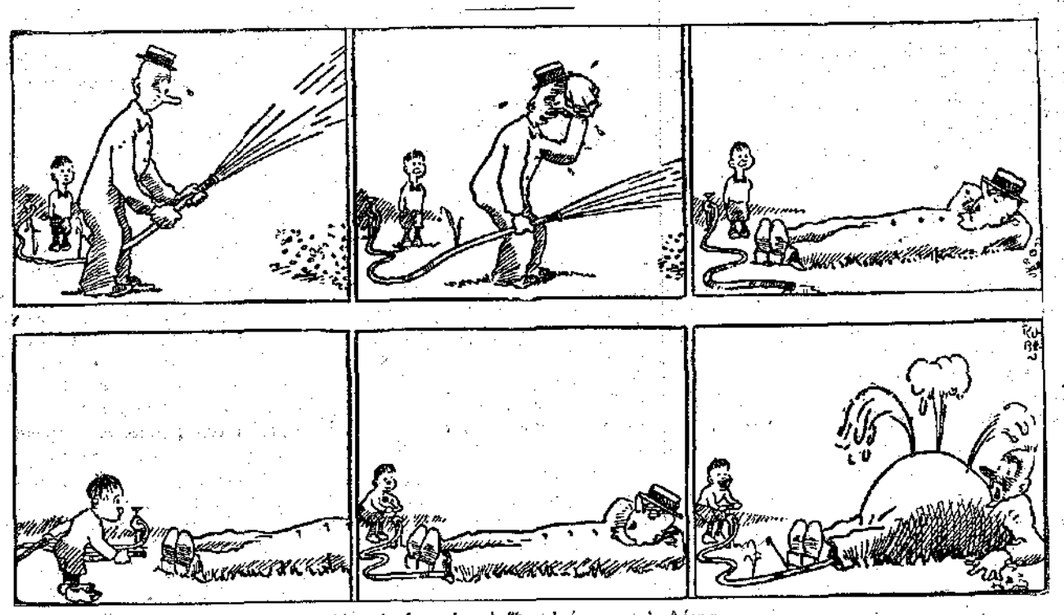

Ἀστεία ἱστορία σὲ ἕξη εἰκόνες χωρὶς λόγια.

(Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς)

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἔξω μπαρέ! Μὲ τί δικαίωμα μοῦ πῆρες τὴ γωνιά μου;

Ὁ ἄγνωστος δὲν κουνήθηκε. Μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα τῆς ὀμπρέλλας ἐζάρωσε περισσότερο στὴ γωνιά του, σὰ γάτα ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ χυμήξῃ. Εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπάνω στὸν Μὸ ποὺ ἄναβε ὅλο καὶ περισσότερο καὶ ἀπειλοῦσε θεοὺς καὶ δαίμονες. Γιὰ ἕναν ἐπιπόλαιο παρατηρητὴ ὅπως ἦταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ μπόϋ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἑνὸς βρωμεροῦ γερο-ζητιάνου Ἕνα σαρίκι, τόσο λιγδιασμένο ὥστε πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἀρχικό του χρῶμα, ἦταν τυλιγμένο γύρω ἀπὸ τὰ ψαρὰ μαλλιά του κι' ἔφθανε ὡς τὰ δασειά του φρύδια, καὶ κανένας μπόϋ, ποὺ θὰ σεβόταν λιγάκι τὸν ἑαυτό του, δὲν θὰ ἀποφάσιζε ποτὲ ν' ἀγγίξῃ τὰ βρωμερὰ κουρέλια ποὺ σκέπαζαν τὸ σῶμα του.

Ὡστόσο, ἂν τὸν κοίταζε κανεὶς πιὸ προσεκτικά, θὰ παρατηροῦσε ὅτι τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε τὴν ταπεινὴ κι' ἀρρωστημένη ἔκφραση τῶν ἰθαγενῶν ζητιάνων. Τὰ χαρακτηριστικά του ἔδειχναν μᾶλλον ἕναν ἄνθρωπο σκληρὸ καὶ βίαιο παρ' ὅλο τὸ φλέγμα ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ κρατήσῃ. Καὶ φαινόταν κιόλας πιὸ νεώτερος ἀπ' ὅ,τι θὰ νόμιζε κανεὶς ὅταν τὸν πρωτόβλεπε. Ψηλὸς καὶ εὔρωστος σὰν τὸν διπλανό του, εἶχε στὸ ἐπάνω χεῖλος δυὸ σταχτιὰ μουστάκια ποὺ τοῦ κρέμονταν ὡς κάτω κι' ἕνα στενὸ καὶ μακρὺ μούσι στὸ σαγόνι του. Τὰ χείλια του δὲν ἦταν πολὺ φουσκωτὰ οὔτε ἡ μύτη του πολὺ πλακουδωτή. Τὰ φρύδια του ὅμως ἔγερναν καὶ τὰ δυὸ λοξὰ πρὸς τὴν μύτη καὶ τὰ μάτια του ἦταν σχεδὸν ὁλόκληρα σκεπασμένα ἀπὸ τὰ φουσκωτά του βλέφαρα. Τὸ σύνολό του ἔδειχνε ἕναν ἄνθρωπο ἐπικίνδυνο καὶ θὰ ἐφόβιζε τὸν Μό, ἂν ὁ Μὸ δὲν ἦταν τυφλωμένος ἀπὸ τὸν θυμό του.

—Ἔχεις βουλωμένα μήπως τ' αὐτιά σου; ἐφώναξε ὁ ὑπηρέτης ἔξω φρενῶν μπροστὰ στὴν ἐπίμονη ἀπάθεια τοῦ παράξενου γέρου. Ἔξω, παλιόσκυλο. Ἡ θέση σου δὲν εἶναι ἐδῶ ἀλλὰ στὸν πέμπτο κύκλο τῆς Κόλασης μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους παληανθρώπους τῆς σειρᾶς σου. Ἐκεῖ θὰ σὲ ἐξαποστείλω ἐγώ, καὶ τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου θὰ φᾶνε τὰ κρεατά σου. Νά, πάρε την!

Ὡστόσο ἡ σηκωμένη ὀμπρέλλα δὲν ἔπεσε ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ γέρου. Χωρὶς νὰ βγῇ καθόλου ἀπὸ τὴν ἀπάθειά του, χωρὶς κανένα περιττὸ κίνημα, μὲ μιὰ ἁπλῆ συλλαβὴ ποὺ πρόφερε μὲ χαμηλὴ φωνή, ὁ παράξενος ἄγνωστος ἔδωσε μιὰ ὁλότελα ἀπροσδόκητη ἐξέλιξη στὸ ἐπεισόδιο.

— Τσοῦ!

Ὁ γιγαντόσωμος πολεμιστὴς σηκώθηκε ὁλόρθος. Καὶ τὶς πιὸ λεπτομερεῖς ὁδηγίες ἂν τοῦ εἶχαν δώσει δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐνεργήσῃ τελειότερα, γιατὶ αὐτὸ ποὺ διαδραματίστηκε μπροστὰ στὰ μάτια τῶν μικρῶν Ντελαλάντ ποὺ παρακολουθοῦσαν πάντα τὴ σκηνὴ ἀπέξω, τοὺς ἔκανε νὰ βάλουν τέτοια γέλια, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν γιατὶ φοβήθηκαν μήπως τοὺς ἀκούσει ἀπὸ μέσα ὁ Ντουόγκ.

Μιὰ δυνατὴ χερούκλα ἔπεσε ἐπάνω στὸν σβέρκο τοῦ Μὸ ποὺ ρίχτηκε χάμω μὲ τὰ τέσσερα. Προτοῦ ὅμως προφθάσῃ νὰ συνειθίσῃ σ' αὐτὴ τὴ θέση βρέθηκε μετέωρος ἁρπαγμένος ἀπ' τὸν κότσο κι' ἀπ' τὸν καβάλλο τοῦ πανταλονιοῦ του.

—Ἔλεος! βόγγησε ὁ δύστυχος Μὸ μὲ ἀπόγνωση.

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντηση ὁ Τσοῦ τὸν σήκωσε ψηλά, παρ' ὅλο ποὺ ἐκεῖνος χτυπιόταν καὶ τσίριζε καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμο. Ὕστερα δρασκέλισε τὰ κορμιὰ τῶν καπνιστῶν καὶ

τὸν κουβάλησε ὣς τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ.

Μαντεύοντας τὴν ἐξέλιξη τοῦ κωμικο-τραγικοῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου, οἱ μικροὶ Ντελελάντ εἶχαν ξαναγυρίσει τρέχοντας στὸ μαγαζί τοῦ Κινέζου. Ὁ ἔμπορος τοὺς γνώριζε κι' ἔτσι οἱ μικροὶ δὲν φοβόνταν μήπως παρεξηγηθοῦν.

Κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τὴ βιτρίνα καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἶδαν τὸ ρεζιλίκι τοῦ δυστυχισμένου ὑποψήφιου ἀγροφύλακα.

Ἀντίκρυσαν τὸν κ. Μὸ νὰ κυλιέται στὸ χῶμα τοῦ δρόμου ὅπου ὁ χεροδύναμος πολεμιστὴς τὸν εἶχε πετάξει μὲ τὶς κλωτσιές.

Ὁ Μπόϋ ἔκανε πρῶτα μιὰ τούμπα κι' ὕστερα βρέθηκε ὄρθιος χωρὶς καλὰ καλὰ κι' αὐτὸς νὰ καταλάβῃ πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα, μὲ τὴν ὀμπρέλλα του στὸ χέρι, ἀλλὰ κάπως ντροπιασμένος καὶ μὲ χαμένο ὅλο του τὸ καμάρι.

— Δὲν ἦταν καλὸ αὐτό! ἔκανε κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικά, κυνηγημένος δίχως ἄλλο ἀπὸ τὸ φόβο μήπως ὁ φοβερὸς Τσοῦ θελήσει νὰ ξαναδοκιμάσῃ πάλι ἐπάνω του τὴ δύναμή του.

***

Ὁ Ντενῆ καὶ ἡ Σιμώνη ξαναγύρισαν στὸ διοικητήριο ἀρκετὰ ὅστε νωρίτερα ἀπὸ τὸν Μό. Σὲ λίγο ὁ μικρὸς κατόρθωσε νὰ πάρῃ τὸν ὑπηρέτη ἰδιαιτέρως.

— Λοιπόν, κύριε Μό, τοῦ εἶπε, εἶσαι εὐχαριστημένος σήμερα; Πῶς τὰ πέρασες;

— Πολὺ ὡραῖα, κύριε Ντενῆ, ἀπάντησε ὁ φιλότιμος ὑπηρέτης ποὺ εἶχε ἀλλάξει κοστούμι καὶ φαινόταν σὰ νὰ εἶχε συνέλθει κάπως.

— Καὶ ἡ ἔρευνα ποὺ μοῦ ἔλεγες, πῶς πάει;

— Λαμπρά!

— Ἀ, γιὰ διηγήσου μου λοιπόν!

Ὁ Μὸ ἦταν ἀκόμη ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἐργασία κι' ἔτσι εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πῆγε λοιπὸν πάλι στὸ βάθος τοῦ πάρκου μαζὶ μὲ τὸν Ντενῆ κι' ἐκεῖ ἔδωσε ὁρόμο στὴ γλῶσσα του.

— Δὲν ἔχω ἀκόμη θετικὲς ἀποδείξεις ἐναντίον τοῦ Μπᾶ, εἶπε. Μὰ ἔχω ἐναντίον κάποιου Ντουόγκ ποὺ φοβᾶμαι πῶς εἶναι συνένοχός του. Τὸ ἀπόγευμα πῆγα στὸ μαγαζὶ αὐτοῦ τοῦ Ντουόγκ. Μπῆκα μέσα μοναχός μου χωρὶς κανένα ἄλλο ὅπλο παρὰ μονάχα τὴν ὀμπρέλλα μου, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φωτισθῶ.

— Καὶ φωτίσθηκες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΦΩΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τὰ Θεοφάνεια, τὰ Φῶτα, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες, τὶς ποιητικώτερες, μὰ καὶ τὶς ἑλληνικώτερες γιορτὲς τοῦ χρόνου. Εἶναι ἡ γιορτὴ τῶν θαλασσινῶν καί, καθὼς εἴπαμε κι' ἄλλη φορά, οἱ κάτοικοι μιᾶς χώρας σὰν τὴν Ἑλλάδα, ποὺ τὴν περιβρέχει ἀπὸ παντοῦ ἡ θάλασσα σὰν ἕνα μεγάλο νησί κι' ἔχει γύρω της τόσα νησιά, σὰ μάννα τὰ παιδιά της, εἶναι ὅλοι σχεδὸν θαλασσινοί. Καὶ μὲ πόση ἀνυπομονησία, μὲ πόση ἀγωνία, περιμένουν στὰ παραθαλάσσια, στὰ λιμάνια, στὰ λιμανάκια, νάγιαστοῦν τὰ νερὰ γιὰ νὰ λύσουν τὰ δεμένα καράβια τους! Ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, κοιτάζουν πότε νὰ ξημερώσῃ ἡ ἄλλη γιορτὴ τοῦ Χρστοῦ, ἡ Βάφτιση. «Χριστοῦ δέσε, Χριστοῦ λύσε» λέει κι' ἡ θαλασσινὴ παροιμία. Καὶ μὲ τί χαρά, μὲ τί ἀγαλλίαση, αὐτοὶ ἀπ' τὰ καράβια τους, οἱ ἄλλοι ἀπ' τὴν προκυμαία, ἀπ' τὰκρογιάλι, βλέπουν τὸ Δεσπότη τῆς χώρας ἢ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ, νὰ ρίχνῃ τὸ Σταυρὸ στὴ θάλασσα καὶ νὰ τὴν ἁγιάζῃ!

Ἡ πιὸ ἐπίσημη τελετή, τὰ τελευταῖα χρόνια, γίνεται στὸν Πειραιᾶ, ποὺ εἶναι καὶ τὸ πιὸ μεγάλο ἑλληνικὸ λιμάνι. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πάσης Ἑλλάδος βουτᾷ τὸ Σταυρὸ στὴ θάλασσα, ἐνῶ πέφτουν κανονιές, κι' ὅλα τὰ καμπαναρειὰ χτυποῦν χαρμόσυνα κι' ὅλων τῶν καραβιῶν οἱ σειρῆνες σφυρίζουν θριαμβευτικά. Ἀλλὰ καὶ στάλλα μεγάλα λιμάνια ἡ τελετὴ γίνεται μὲ τὴν ἴδια σχεδὸν ἐπισημότητα, καὶ στὰ μικρὰ—τὰ λιμανάκια τῶν νησιῶν ἄξαφνα—ἔχει ἴσως ἀκόμα περισσότερη ὀμορφιὰ καὶ ποίηση.

Στὴν πατρίδα μου, ὅταν ἤμουν παιδί, γινόνταν, θυμοῦμαι, δυὸ τελετές. Μιὰ ἐπίσημη, στὸ ἀρκετὰ μεγάλο λιμάνι, κι' ἄλλη, ἀνεπίσημη, στ' ἀκρογιάλι τοῦ Ἅγιου Χαράλαμπου, ἐκεῖ ποὺ χύνεται στὴ θάλασσα καὶ τὸ μοναδικὸ ποτάμι τοῦ νησιοῦ. Γιὰ τὴν πρώτη, ἡ πομπή, μετὰ τὴν ἀρχιερατικὴ λειτουργία καὶ τὴν ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ, ξεκινοῦσε ἀπ' τὴ Μητρόπολη. Μπροστὰ τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ λάβαρα, ὁ ἀσημένιος Σταυρὸς στὸ ψηλό του κοντάρι, καὶ πίσω ὁ Δεσπότης, οἱ παπάδες, οἱ ἐπίσημοι, ὁ λαός. Μὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ λαοῦ ἦταν μαζεμένο κιόλα στὴν παραλία, κοντὰ στὴν ἐξέδρα τῆς τελετῆς, ἢ μέσα στὴ θάλασσα τοῦ λιμανιοῦ, σὲ καράβια, σὲ καΐκια, σὲ βάρκες. Ἡ πομπὴ ἔφθανε. Ὁ Δεσπότης ἔπαιρνε ἀπ' τὸ μακρὺ κοντάρι τὸν ἀσημένιο Σταυρὸ καί, ψάλλοντας τὸ Ἐν Ἰορδάνῃ, τὸν βουτοῦσε τρεῖς φορὲς στὸ νερό. Μουσικές, κανονιές, καμπάνες. Κι' ἡ τελετὴ τελείωνε, κι' ἡ πομπὴ γύριζε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ τὸ πλῆθος σκόρπιζε...

Ἐκεῖ-πέρα ὅμως, στὸν Ἅγιο Χαράλαμπο ἦταν κάπως διαφορετικά. Λίγος κόσμος, φτωχόκοσμος—ψαράδες, κηπουροί, ἐργάτες. Κι' ἕνας μόνο παπᾶς—ὁ σεβάσμιος παπα-Λογοθέτης, ὁ γραμματισμένος, ποὺ τόσο ὁμορφα διάβαζε τὸ Εὐαγγέλιό καὶ τὴ μεγάλη, τὴν ποιητικὴ ἐκείνη εὐχὴ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἁγιασμοῦ «Τριὰς ὑπερούσιε», μὲ τὶς θαυμάσιες ἐκφωνήσεις: «Τάδε λέγει Κύριος, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου» καὶ «Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου!» Ὕστερα ἔβγαινε στ' ἀκροθαλάσσι. Καὶ παίρνοντας ἕνα μεγάλο ξύλινο Σταυρό, δεμένο μὲ σχοινί, τὸν πετοῦσε στὴ θάλασσα καὶ τὸν τραβοῦσε. Μιά, δυὸ φορές... Τὴν τρίτη ὅμως τὸν ἔλυνε ἀπ' τὸ σχοινὶ καὶ τὸν πετοῦσε ἐλεύθερο ὅσο μακρύτερα μποροῦσε.

Καὶ τότε γινόταν τὸ μεγάλο κακό: Ψαράδες, κηπουροὶ κι' ἐργάτες, μισογδυμένοι, ἔπεφταν στὴ θάλασσα ποιὸς νὰ πρωτοπιάσῃ τὸ Σταυρό. Πολλὲς φορὲς τὸν ἔπιαναν δυὸ καὶ τρεῖς μαζί, καὶ γινόταν πάλη μέσα στὴ θάλασσα ποιὸς νὰ τὸν κρατήσῃ. Φυσικά, ὁ πιὸ χειροδύναμος νικοῦσε. Κι' ἡ νίκη αὐτὴ τοῦ ἐξαργυριώνταν γιὰ καλά. Γιατὶ ἔβαζε ὕστερα τὸ Σταυρὸ στὸ μεγάλο ἀσημένιο δίσκο τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ τὸν τριγύριζε σ' ὅλη τὴ χώρα. Βροχὴ ἔπεφταν τὰ τάλληρα, τὰ δίφραγκα, τὰ φράγκα, οἱ πενταροδεκάρες, στὸ δίσκο. Καὶ σὲ λίγες ὧρες ὁ νικητὴς—φτωχὸς ψαρὰς συνήθως—μάζευε μιὰ περιουσία...

Μὰ κι' οἱ ἄλλοι θαλασσινοὶ δὲν ἦταν λιγώτερο χαρούμενοι ἐκείνη τὴν ἡμέρα: Τὰ νερὰ εἶχαν ἁγιασθεῖ. Κι' ἄφοβα μποροῦσαν νὰ λύσουν τὰ πλεούμενά τους, νὰ ξαναρχίσουν τὰ μικρὰ ἢ τὰ μεγάλα ταξίδια τους, καὶ νὰ θησαυρίζουν ἀπ' τὴ δουλειά τους, ἢ τουλάχιστο νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους καὶ τῶν παιδιῶν τους...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΛΟΣΥΝΗ

Ἄσπιλο λουλούδι
—Ἄσπρο πεταλούδι—
Χύνει μοσκοβόλια
Μέσ' στὰ περιβόλια·
Νᾶχτὸ τσαντσαμίνι (*)

Ἕνα λουλουδάκι,
Πάναγνο, ἄσπρο ἀνθάκι
Στὴν καρδιὰ φυτρώνει,
Μοσκοβόλια ἁπλώνει
Νὰ ἡ καλοσύνη.

Λυσόχαρτο

(*) Τσαντσαμίνι λένε στὴ Κέρκυρα τὸ γιασεμί.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

ΤΟ ΝΕΡΟ

— Περάστε νὰ δῆτε τώρα καὶ τὴν αἴθουσα τοῦ νεροῦ.

Αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἔφεραν πίσω στὴν πραγματικότητα. Ἄφησα λυπημένη τὸ τόσο ὡραῖο περίπτερο τοῦ τουρισμοῦ.

Περίμενα νὰ ἰδῶ νερὰ νὰ τρέχουν, ἀλλὰ ξαφνιάστηκα ἀρκετά, ὅταν ὁ ὁδηγός μοῦ ἔδειξε ἕνα εἶδος μικροῦ παράθυρου λέγοντάς μου.

—Ἐκεῖ κοιτάξτε, δεσποινίς.

Σηκώνω τὸ σκέπασμα καὶ στὰ περίεργα μάτια μου, παρουσιάζεται μιὰ εἰκόνα ζωντανή... τῆς Πλάκας. Ἕνα τρεμουλιαστὸ φωτάκι ἔφεγγε μιὰ εἰκόνα ἀνύπαρκτη στὴν ἐποχή μας, ἀφότου ἡ σπουδαία Οὔλεν ἔφερε τὰ ἄφθονα νερά της.

Μιὰ βρυσούλα σιγότρεχε γεμίζοντας, σταλαγματιά, σταλαγματιά, τὸν τενεκὲ κάποιου ἀγοριοῦ.

Καθισμένη στὸ πλακάκι, ἕνα κορίτσι περίμενε μὲ ἀγγελικὴ ὑπομονὴ τὸ γέμισμα.

Τὰ πέδιλά της, ἴσως γιατ' ἦταν μεγάλα, ἴσως ὅμως κι' ἀπὸ ἀνυπομονησία, εἶχαν φύγει ἀπὸ τὰ πόδια της ποὺ ἔμεναν ξυπόλητα.

Καὶ τὸ τσεμπέρι της ἦταν βαλμένο τόσο ἴσια, ὅσο στραβὸ ἦταν τὸ πρόσωπό της. Πάνω της μιὰ γριούλα μὲ ρυτιδωμένο πρόσωπο περίμενε κι' αὐτὴ τὴ σειρά της.

Κι' ἕνας ταβερνιάρης δίπλα, μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ κοιλιά, κρατοῦσε κι' αὐτὸς ἕνα τενεκέ, ἐνῶ ἡ κόκκινη μύτη του γυάλιζε κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο φανάρι του δρόμου. Γύρω, γύρω κάτι παλιόσπιτα μᾶς θύμιζαν τὴν παλιὰ Πλάκα...

Ἔκλεισα μὲ γέλια τὸ καπάκι, ὅταν κάποια δίπλα μου,—εἴχαμε πάει μὲ τὸ σχολεῖο μου— ποὺ δὲν κατάλαβε, φαίνεται, τί εἶχε ἰδεῖ, εἶπε:

— Αὐτὸ τόχουν γιὰ νὰ δείχνουν πῶς τὸν παλιὸ καιρὸ τὰ παιδιὰ δὲ σεβόνναν τοὺς γεροντότερους!

Ἡ καϊμένη, μήπως τώρα τοὺς σέβουνται;

Τὰ γέλια μου ὅμως ἔπαψαν μπροστὰ στὸ ὑπέροχο διπλανὸ μπάνιο. Τί πολυτέλεια, Θεέ μου! Τί ἀφθονία νεροῦ! Εἶχε ὅλα τὰ κομφόρ!

Φαντάσθηκα ἔξαφνα τὸν ἑαυτό μου μέσα ἐκεῖ νὰ πλένομαι. Ἔμπαινα μὲ τὴ φαντασία μου μέσα στὸ μπάνιο, ἄνοιγα τὸ ντούς, λουζόμουνα, ἔπαιρνα τὴν πετσέτα, σκουπιζόμουνα...

Φαίνεται ὅμως πὼς ἐνῶ ἄφινα τὴ φαντασία μου νὰ τρέχῃ, εἶχα ἀκουμπήσει γιὰ τὰ καλὰ ἐπάνω' γιατὶ ὁ ὁδηγός μοῦ λέει:

— Δεσποινίς, παρακαλῶ μὴν ἀκουμπᾶτε...

Γύρισα ξαφνιασμένη καὶ τότε εἶδα δυὸ βούσες. Μιὰ μικρὴ μὲ μιὰ σταλιὰ νερό, καὶ μιὰ ἄλλη μὲ νερὸ ἄφθονο, ὡραῖο, κι' ἀπὸ πάνω μὲ πελώρια γράμματα: *1926-1933.*

Τότε σκέφθηκα τί καλὸ μᾶς ἔνανε ἡ Οὔλεν, γιατὶ τὸ νερὸ εἶναι ὁ πραγματικὸς πολιτισμός.

Χρυσὴ Πεταλουδίτσα

ΒΟΗΘΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥΣ

Τί κρύο, Θεέ μου, τί κρύο!

Μιὰ ἀδύνατη γυναίκα, περνάει σέρνοντας τὰ κοκκαλιασμένα πόδια της στὴ χιονοσκέπαστη λεωφόρο. Λίγα κουρέλια εἶναι ὅλο τὸ ντύσιμό της, ἀδύναμα νὰ τῆς λιγοστέψουν τὸ κρύο ποὺ τὴν περονιάζει ὣς μέσα στὰ κόκκαλα. Τὸ μαραμένο της πρόσωπο μαρτυράει μιὰ ζωὴ ὅλο στέρηση καὶ βάσανα. Μόνο τὰ μάτια της ἔχουν κάποια λάμψη σὰν κοιτάει τὸ μωρὸ ποὺ κρατεῖ φιλόστοργα στὴν ἀγκαλιά της.

Προχωρεῖ, ὅλο προχωρεῖ μὲ τὰ χιλιοτρυπημένα παπούτσια της καὶ κάθε τόσο ψιθυρίζει τρεμουλιαστὰ μὲ τὰ μελανιασμένα της χείλια:

— Τί κρύο... Θεέ μου... Τί... κρύο!

Κι' ἐνῶ τρέμει ὅλη, σφίγγει πιὸ παλὺ ἀπάνω της τὸ παιδάκι της γιὰ νὰ τὸ ζεστάνῃ! Ἐκεῖνο τὸ δύστυχο εἶναι κατάχλομο σὰ ναρκωμένο καὶ δὲν δείχνει κἂν σημεῖο ζωῆς.

Δύστυχη μαννούλα, φτωχὸ μικρούλι!

Σὲ μιὰ στιγμὴ περνάει ἀπὸ κοντά της ἕνας καλοντυμένος κύριος μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ πανωφοριοῦ του κι' ἕνα κασκὸλ γύρω στὸ λαιμό, μὰ δὲν προσέχει τὶς γεμάτες ἰκεσία ματιὲς ποὺ ἄδικα τοῦ ρίχνει...

Σὲ λίγο περνάει κάποιος ἄλλος ζεστὰ ντυμένος κι' αὐτός. Νέα ἐλπίδα φαίνεται νὰ φουντώνῃ μέσα της. Τοῦ κάκου ὅμως! Πάει, ἔφυγε κι' αὐτὸς βαδίζοντας μὲ μεγάλα βήματα, βιαστικὸς νὰ φτάσῃ σὲ ζεστὸ βέβαια μέρος, εὐχάριστο.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸν περνάει ἄλλος, κατόπιν ἄλλος...

Ἡ δύστυχη γυναίκα κλονίζεται, ἕνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ λαιμό της. Δυὸ δάκρυα θόλωσαν τὰ μάτια της ποὺ δὲν πρόφτασαν νὰ τρέξουν, ἔγιναν δυὸ παγωμένες στάλες.

Δὲν εἶναι ἡ παγωνιὰ ποὺ τὴν ταράζει τόσο. Δὲν εἶναι ἡ πεῖνα ποὺ τὴν παιδεύει ποιὸς ξέρει πόσες μέρες. Δὲν εἶναι ἡ ἀπελπισία ποὺ τῆς καίει τὴν καρδιά, βλέποντας τὸ παιδί της ἔτσι ἀναίσθητο. Ὄχι! Εἶναι ἡ ἀδιαφορία, ἡ σκληρὴ ἀδιαφορία τῶν διαβατῶν ποὺ τῆς ἐλίγησε τὰ γόνατα μὲ τό... ἀπάνθρωπο βάρος της.

Πόση ντροπὴ πρέπει νὰ αἰσθανόμαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ βλέπομε τοὺς ὁμοίους μας νὰ ὑποφέρουν ἔτσι. Εἶναι μεγάλο ἔγκλημα νὰ τοὺς ἀφήνουμε νὰ πεθαίνουν στοὺς δρόμους ἀβοήθητοι.

Ὦ! τρέξετε, ἀγαπητά μου ἀδέλφια! Βοηθεῖστε τὴν ἐγκαταλελειμένη γυναῖκα, λυπηθεῖτε τ' ὀρφανό. Προσφέρετε μὲ καλοσύνη ἕνα μέρος ἀπ' τὴ στέγη σας, μοιρασθῆτε τὴ φωτιά σας, δῶστε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ ψωμί σας καὶ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι φιλοξενῆτε τὸν ἴδιο τὸ Χριστό μας ποὺ γρήγορα θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ. Τί ἱκανοποίηση νὰ εἶσθε σεῖς, ποὺ θὰ ἁπλώνετε τὸ χέρι σας σ' ἕναν δυστυχισμένο, ποὺ θὰ τὸν σώσετε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τρελλοῦ βορριᾶ, ἀπὸ τὰ νύχια τῆς φτώχιας καὶ τῆς δυστυχίας. Ὅσο μπορεῖτε, ἀγαπημένα μου ἀδελφάκια, μὲ κάτι τι—σχεδὸν τίποτε—δείχνετε τὸ ἐνδιαφέρο σας, τὴν ἀγάπη σας σ' ἐκείνους ποὺ θὰ ἔχουν στερηθῆ καὶ θὰ ἔχουν τόσο πολὺ ἀνάγκη. Αἴγη παρηγορὰ ἀξίζει πολλὲς φορές, περισσότερο κι' ἀπ' τὴν γενναιόδωρη ἐλεημοσύνη. Ἕνα τέτοιο καλὸ θὰ εἶναι τὸ ὡραιότερο δῶρο ποὺ θὰ κάμετε στὸν ἑαυτό σας τὴν Πρωτοχρονιά.

Ἐλπίζουσα Ἑλλὰς

ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ

Σύννεφα μαῦρα κυλοῦν στὸν οὐρανό, ἀέρας παγωμένος φυσᾶ, στροβιλίζοντας τὶς μικρὲς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ.

Τὰ κύματα μὲ μανία χτυποῦν στὴν προκυμαία, οἱ ἄνθρωποι κουκουλωμένοι, βιαστικοί.

Μέσα στὸ λιμάνι, ὑψώνει τὸ μαῦρο του ὄγκο τὸ βαπόρι, εἶναι ἕνα μεγάλο Ρουμάνικο φορτηγό. Τὰ κύματα μὲ λύσα τὸ χτυποῦνε κι' ἐκεῖνο περήφανα ἀνεβοκατεβαίνει, ἀψηφώντας τὴ μανία τους.

Μέσα στὴν ἀποθήκη τῶν μανταρινιῶν ὅλα εἶναι ἀνάστατα: «Τρέξε, Παγώνα, Χρησίνα, ἔλα γρήγορα, ἐδῶ Ρίτα», φωνὲς ἀπὸ παντοῦ. Ἑτοιμάζουν τὰ μανταρίνια γιὰ νὰ τὰ στείλουν στὸ βαπόρι ποὺ σὲ λίγο θὰ φύγῃ.

Οἱ μαραγκοὶ καρφώνουν τὰ κασάκια κάνοντας ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο.

Κάμποσα κορίτσια, γονατισμένα ἐμπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη στίβα ἀπὸ μανταρίνια, χωρίζουν τὰ χυπημένα καὶ τυλίγουν στὰ χαρτιὰ τὰ ἄλλα. Ἄλλες τ' ἁρπάζουν καὶ μὲ πυρετῶδη ταχύτητα, τὰ στιβάζουν μέσα στὰ κασάκια κατὰ μέγεθος.

Κι' ὅλο ἀκούγονται οἱ φωνὲς τοῦ ἐπιστάτη.

— Ἄντε κορίτσια, γρήγορα, μὴ χαζεύετε.

Τρομαγμένη πετιέται ἡ ἐργάτρια, τὸ μανταρίνι γλυστρᾷ ἀπ' τὸ χέρι της καὶ πέφτει· καινούργιες φωνὲς ἀρχίζουν.

Ἡ δυστυχισμένη τὸ παίρνει ἀμίλητη καὶ τὸ βάζει στὴ στίβα τῶν «σκάρτων» (ὅπως λένε τὰ χτυπημένα μανταρίνια).

Τὰ μάτια της βουρκώνουν, μὰ δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ κλάψιμο, ἂν τὴν δοῦν θὰ τὴν διώξουν, θὰ χάσῃ τὸ ψωμί της. Καὶ τὰ μικρά της ἀδελφάκια ποὺ ἀπ' αὐτὴ περιμένουν, θὰ μείνουν χωρὶς ψωμί. Πνίγει τὸ παράπονό της, κατορθώνει νὰ καταπιῇ τὰ δάκρυά της κι ἀρχίζει πάλι τὴ δουλειά. Ἐνῶ μιὰ βουβὴ θλίψη, ἕνα πικρὸ παράπονο γιὰ τὴν τύχη ζωγραφίζεται στὴ βασανισμένη της ὄψη.

Ὅλοι γύρω ἐργάζονται βιαστικοί.

Καὶ κάνει τόσο κρύο! Τὰ χέρια παγώνουν, τὰ μανταρίνια εἶναι ὑγρὰ ἀπ'

τὸ χιόνι κι' ὅμως πρέπει νὰ τὰ πιάνουν.

Δουλεύουν σκληρά,ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ κρύο. Ἡ ὥρα περνᾶ, ἡ νύχτα παγωμένη πέφτει.

Ἔξαφνα ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ ἐπιστάτη νὰ λέγ στὴν ἀρχιεργάτισα.

—Ἔμπρός, Βαρβάρα, πές στὰ κορίτσια ν' ἀφήσουν τὴ δουλειὰ γιὰ νὰ φᾶνε λίγο κι' ἔπειτα ξαναπιάνουμε· θὰ κάνουμε νυχτέρι, γιὰ νὰ προφθάσουμε τὸ βαπόρι.

Μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς περνᾶ ἀπ' τὰ χλωμὰ πρόσωπα.

Νυχτέρι! θὰ πάρουν διπλὸ μεροκάμματο! Ἡ χαρὰ τῆς πληρωμῆς τοὺς κάνει νὰ ξεχνοῦν τὸν κόπο τους.

Μαζεμένες σὲ μιὰ γωνιὰ τρῶνε τὸ φτωχικό τους ταί, λίγο ψωμὶ μὲ δυὸ ἁλιές, ἄλλες ξερὸ κ' ἄλλες μὲ λίγο τυρί.

Τρῶνε, προσπαθώντας νὰ ξεγελάσουν τὸν ἑαυτό τους. Κι' ὅμως τὰ πρόσωπά τους λάμπουν ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ διπλὸ μεροκάμματο.

Ἥβη

ΣΤΗ ΜΑΝΝΑ ΜΟΥ

Γιὰ σένα ποὺ μ' ἀνάθρεψες
Καλή μου μητερούλα,
Ποὺ μοῦδωκες τὸ γάλα σου
Σὰν ἤμουνα μικρούλα,

Γιὰ σένα ποὺ ξαγρύπνισες
Τόσες φορὲς σιμά μου
Κι' ὁδήγησες χαρούμενη
Τὰ πρῶτα βήματά μου,

Γιὰ σένα ποὺ ἐμπιστεύουμαι
Ὅ,τι ἔχω στὴν καρδιά μου
Καὶ πάντα μὲ γλυκόλογα
Στεγνώνεις τὰ δάκρυά μου,

Γιὰ σένα ποὺ ἡ ἀγάπη μου,
Θὰ διαρκέση αἰώνια
Ὅσο πολλὰ καὶ γρήγορα
Κι' ἂν φεύγουνε τὰ χρόνια

Γιὰ σένα, μάννα μου γλυκειά,
Αὐτοὺς τοὺς στίχους γράφω
Βγαλμένους μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά,
Δική σου ὡς τὸν τάφο!

Ξανθομαλλοῦσα

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Δὲν ὑπάρχει πιστότερος φίλος στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ λουλούδια. Σᾶς φαίνεται παράξενο; Κι' ὅμως ἂν σκεφθῆτε καλύτερα θὰ δῆτε πὼς ἔχω δίκιο. Ὅλος αὐτὸς ὁ πολύχρωμος κι' εὐαίσθητος κόσμος, ποὺ λίγο ἀεράκι τὸν κάνει νὰ λυγίζῃ τὸ λεπτὸ κορμάκι του, ἔχει τὴ δύναμη νὰ μᾶς παρηγορῇ, νὰ ξαναδίνῃ θάρρος κι' ἐλπίδα, νὰ κάνῃ τὸ χαμόγελο ν' ἀνθῇ καὶ στὸ πιὸ μαραμένο χεῖλι

Ἕνα τριαντάφυλλο, μιὰ ταπεινὴ ἀνεμώνη μέσα σ' ἕνα ποτήρι, κι' ἀμέσως τὸ πιὸ φτωχὸ δωμάτιο, τὸ πιὸ κρύο θὰ πάρῃ κάτι τὸ εὐχάριστο, τὸ συμπαθητικό.

Μπορεῖ, ἔξω νὰ βρέχῃ νὰ χιονίζῃ καὶ τὴν ψυχή σας νὰ βαραίνῃ ἡ πιὸ μαύρη καταχνιά· ἂν κατὰ τύχη βρίσκονται κοντά σας λίγα λουλούδια, ἔστω καὶ τὰ πιὸ ἄσημα, τὰ πιὸ ταπεινά, κοιτάξτε τα, καϊδέψτε τα ἁπαλά, καὶ τότε ἡ ἔξω μπόρα ὅπως καὶ ἡ μέσα θὰ σᾶς φανοῦν ἐλαφρότερες, κάποια ἀχτίδα σκαλμένη ἀπὸ τὰ λεπτὰ πέταλα τους θὰ σᾶς φωτίσῃ.

Ἀλλὰ μήπως στὶς πιὸ μεγάλες χαρὲς ὅπως καὶ στὶς μεγάλες λύπες τῆς ζωῆς μας, δὲν μᾶς συντροφεύουν πάντα τὰ λουλούδια; Σὲ μιὰ ἐπέτειο, σὲ μιὰ γιορτή, μαζὶ μὲ τὶς εὐχὲς τῶν φίλων μας θὰ μᾶς δώσουν κι' αὐτὰ τὰς δικές τους, στολίζοντας τὸ σπίτι μὲ τὴν παρουσία τους.

Σ' ἕνα γάμο, ἀπὸ τὸν πιὸ πλούσιο ὡς τὸν πιὸ φτωχό, εἶναι ἀδύνατο νὰ λείψῃ τὸ λουλούδι· αὐτὸ θὰ στολίσῃ τὴ νύφη, τὴν ἐκκλησιά, τὸ σπίτι, τὰ πάντα.

Πήγατε ποτὲ νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕναν ἄρρωστο χωρὶς νὰ σοῦ πᾶτε λίγα λουλούδια; Ὄχι. Γιατὶ ξέρετε πὼς ἡ θέα τους θὰ τοῦ γλυκάνῃ τὶς πονεμένες ὧρες, θὰ φαιδρύνῃ λίγο τὴν κρύα σάλα τοῦ νοσοκομείου καὶ θὰ τοῦ κρατήσῃ εὐχάριστη συντροφιά.

Ἀκόμη καὶ στὴν τελευταία μας κατοικία, τὰ λουλούδια, ἀχώριστοι φίλοι, καὶ πιὸ εἰλικρινῆ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους, μᾶς συνοδεύουν καὶ μένουν μαζί μας ὡς τὴ τελευταία τους πνοή.

Πέστε μου, ξέρετε σεῖς, κανένα φίλο πιὸ πιστό, πιὸ ἀφοσιωμένο, ποὺ νὰ σᾶς κρατᾶ συντροφιὰ στὶς καλὲς καὶ στὶς κακὲς ὧρες τῆς ζωῆς σας, νὰ σᾶς δίνῃ ὅ,τι ἔχει, τὰ ὡραῖα του χρώματα, τὸ λεπτὸ ἄρωμά του, τὴ ζωή του καὶ νὰ μὴ σᾶς ζητάῃ ποτὲ τίποτα;

Ἐγὼ ὄχι! Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸ κερήφανο τριαντάφυλλο ὡς τὸ ταπεινὸ χαμόμηλο, εἶναι οἱ μόνοι μου φίλοι.

Παλιὰ Ἀθήνα

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ὁ Ἠλίας μόλις γύρισε ἀπ' τὸ σχολειό. Μὲ μιὰ μεγάλη σάκκα στὰ χέρια —Εἴδατε; ἔγινε κι' ὅλα σοφός!—Στὴν αὐλὴ τὸ σκυλάκι του τὸν ὑποδέχεται χοροπηδῶντας, μὲ γαυγίσματα παράφωνα ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

—Κρῦο, Τζών! Τὰ χέρια μου εἶναι παγωμένα...

Ὁ σκύλος συμφωνεῖ μὲ τὸ μικρὸ κύριό του. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνας εὐσυνείδητος σκύλος, παρὰ νὰ συμφωνῇ; Ὁ Ἠλίας ἀφίνει τὸ καλαμάρι καὶ τὴ σάκκα. Κάθεται στὸ σκαλοπάτι καὶ τρίβει τὰ χέρια του. Ὁ Τζὼν ἀκουμπάει τὸ πόδια στὰ γόνατά του.

—Δὲ σ' ἀγαπάω... ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς δὲ σ' ἀγαπάω;.. Τί θέλεις;.

Ὁ Τζὼν θέλει χάδια. Εἶναι τόσο εὐγενικὸς ὁ καϋμένος, ὥστε ὁ Ἠλίας δὲν κρατάει νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ χατῆρι.

—Ἔλα, Τζών, χόπ! Τὸν σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ σκύλος τρέμει ἀπὸ χαρά.

—Τζών, ἔχω νὰ διαβάσω! λέει ἔξαφνα... Σκέψου... Ὁ δάσκαλος τῆς Γραμματικῆς, ξέρεις ποιός; Ἐκεῖνος ὁ ἀδύνατος ποὺ βήχει καὶ φωνάζει διαρκῶς, θὰ μοῦ βάλῃ μιὰ κουλούρα σὰν τὸ κεφάλι μου τὸ ἀπόγιομα.

Ὁ Τζὼν χασμουριέται. Ἀρχίζει νὰ κάνῃ τὴ μεγάλη ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ τὸν κύριό του. Μὲ τέτοιον ἥλιο ποιός μιλάει γιὰ μαθήματα; γιὰ μελέτες, γιὰ κλείσιμο στὸ κρῦο γραφεῖο; Πηδάει ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἀγκαλιά, πλησιάζει τὴ σάκκα, καὶ τὰ ρουθούνια του τρέμουν ἐξετασιστικά. Πφ! ὄχι σπουδαῖα πράγματα... Χαρτιά... Καὶ κεῖνο τὸ μπουκάλι μὲ τὸ μαῦρο νερό...

—Τζών... ἔλα νὰ παίξουμε...

Ὁ Ἠλίας ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει γρήγορα τὰ σκαλοπάτια, καὶ ὁ Τζὼν ἀκολουθάει μὲ περιέργεια... Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί γοῦστο βρίσκει ὁ κύριός του μ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Μὰ ὁ κύριός του εἶναι πονηρός! Θέλει νὰ τὸν κουράσῃ... Ἀδιάφορο ἂν αὐτὸς λαχάνιασε, ἐνῷ ὁ Τζὼν μπορεῖ ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ ὥς τὸ βράδυ.

Ὁ Ἠλίας ζεστάθηκε μὲ τὸ τρέξιμο. Μὰ δὲν τὸ ἀποφασίζει νὰ μπῇ στὸ σπίτι.

Ἀνοίγει λοιπὸν τὸ βιβλίο του καὶ διαβάζει στὸν ἥλιο. Τὸν καϋμένο τὸν Τζών!

Τί σοβαρότητα ποὺ ἔχει ὁ κύριός του. Βγάζει φωνὲς διαμαρτυρίας. Θέλει νὰ παίξῃ... Μὰ στὸ τέλος ξαπλώνεται καὶ κλείνοντας τὰ ὑγρὰ ἀγαθά του μάτια, ἀποκοιμιέται. Τί ἄλλο καλλίτερο νὰ κάνῃ ἕνας σκύλος ὅταν ὁ κύριός του διαβάζει, κι' ὅταν ὁ ἥλιος εἶναι τόσο ζεστός;

Κυρὰ-Φροσύνη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός:—Μπαμπά, φέτος θἄχῃς μιὰ μεγάλη οἰκονομία.

Ὁ Πατέρας:—Μπά; καὶ πῶς αὐτό;

Ὁ Τοτός:—Ἔμεινα στὴν ἴδια τάξη καὶ δὲν θὰ μοῦ ἀγοράσῃς καινούργια βιβλία!

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

***

Ὁ Θεῖος:—Πῶς πᾶς στὸ σχολεῖο, Κική;

Ἡ Θεία, χαμογελώντας:—Μὲ τὸ πόδια βέβαια...

Ἡ Κική, ζωηρά:—Ὄχι, ὄχι! φέτος πάω μὲ τὸ αὐτοκίνητο!

Γολιάθ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (15 καὶ 29).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (7,50 καὶ 15).

Ἡ Ἁπλῆ ζωή, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωήν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ.8. (1 καὶ 2).

Ἡ Εὐτυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (9,50 καὶ 20).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 καὶ 15). Β'Τόμος δρ. 20. (7,50 καὶ 15).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (9,50 καὶ 20).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (9 καὶ 18).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (10,50 καὶ 21).

Ὁ Φώτης, ἐμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10 Ἰανουαρίου 1934

ΤΑ μικρά μου παιδιὰ θὰ χαροῦν πολύ. Ἀπὸ σήμερα, στὴ θέση τῶν «Ἐπαγγελμάτων τοῦ Πιερότου» ποὺ τελείωσαν, ἀρχίζει ἕνα καινούργιο μυθιστορημάτακι μὲ τὸν τίτλο «Τὸ Σκαλιστήρι». Εἶναι μεγάλο σὰν τὸν περσινὸ «Λιχουδάκη», θὰ βαστάξῃ πολὺν καιρὸ καὶ θὰ διασκεδάσῃ τὰ μικρά μου μὲ τὰ κατορθώματα τοῦ κυρίου Μπέμπη, ποὺ ἔχει τὴ μανία νὰ τὰ πιάνῃ καὶ νὰ τὰ σκαλίζῃ ὅλα. Γέλια ποὺ θὰ κάνουν...

Σ' εὐχαριστῶ, *Ξεπεσμένε Λόρδε*, γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ ὅλα. Ὁ ὅρος comédie δὲν ἀποδίδεται μὲ τὸ «δραματικὴ κωμῳδία», οὔτε μὲ τὸ «τραγοτραγῳδία», οὔτε μὲ τὸ «κωμικὸ δρᾶμα». Ὅλ' αὐτὰ σημαίνουν ἄλλο πρᾶγμα, πιὸ εἰδικὸ νὰ ποῦμε, ἐνῶ χρειαζόμαστε ὅρο γενικό, ποὺ νὰ ἐκφράζῃ ὅ,τι μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ comédie—δηλαδὴ καὶ κωμικὸ δρᾶμα, καὶ δραματικὴ κωμῳδία, καὶ τραγοτραγῳδία, καὶ σοβαρὴ κωμῳδία, κι' ἐλαφρὸ δρᾶμα κτλ. κτλ. Φυσικά, μιὰ λέξη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐκφράζῃ τόσα πράγματα. Ἀλλά, ἂν βρίσκαμε κάποια, θὰ κάναμε συνθήκη, σύμβαση, καὶ θὰ παραδεχόμαστε ὅτι τὰ ἐκφράζει. Ἔτσι πάντα καθιερώνονται οἱ ὅροι.

Ἀγνὴ Καρδιά, εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ τὰ καλὰ λόγια. Θὰ πῶ στὸ *Δευκάτα* πὼς σὲ συγκίνησε τὸ τελευταῖο του κομμάτι. Γιὰ τὸ δικό σου δὲν θυμοῦμαι τώρα, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἔλαβα, πάντα θὰ μάθῃς τὴν τύχη του. Σοῦ ἔστειλα χαρτὶ λύσεων καὶ ἕξι τετράδια. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἀριθμούς, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσες ὀρθὲς λύσεις ἔχει ὁ διαγωνιζόμενος, ὁ δεύτερος πόσα Εὔσημα παίρνει, κι' ὁ τρίτος εἶναι τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς. Ὥστε μόνο οἱ δυὸ τελευταῖοι ἀριθμοὶ πρέπει νὰ προστεθοῦν γιὰ τὴ Σημείωση τῶν Εὐσήμων.

Φαντάσου, *Δαιάν*, ὁ κ. Σ. δὲν ἤξερε πὼς ὁ θίασος Νέζερ ἔπαιξε στὴν Κέρκυρα καὶ τὴν «Ἀνιέζα» του καὶ τὸμαθε ἀπὸ τὸ γράμμα σου. Σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου. Μπορεῖς νὰ γράψῃς ἁπλῶς «Περιοδικὸν Αἱ Μοῦσαι, Ζάκυνθον». Διευθυντὴς εἶναι ὁ κ. Δ. Χ. Ζώης. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε καὶ τὸ τελευταῖο σου γράμμα.

Ἄλλο παῖσμα κι' ἄλλο θέλησι, *Φίλημα Σκιᾶς*. Ἔτσι καὶ σύ, χωρὶς νὰ εἶσαι καθόλου πεισματάρα, ἔχεις ὅλη τὴ θέλησι ποὺ ἔχουν συνήθως οἱ συμπατριῶτες σου. Εἶμαι βέβαιη λοιπὸν πὼς αὐτὸ ποὺ ἔβαλες στὸ νοῦ σου, θὰ τὸ κατορθώσῃς. Καὶ κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν εἶναι καθόλου ἀταίριαστη γιὰ γυναῖκα ἡ Ἀρχαιολογία. Κι' ἄλλες ξέρω ποὺ τὴν ἀγάπησαν, καὶ τὴ σπούδασαν, καὶ διακρίθηκαν. Ναί, νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο θέλεις συχνά, καὶ τὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ εἶσαι πιὸ εὔκαιρη, ἀκόμα συχνότερα.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, *Ἰπτάμενε Ἀετέ*. Τὴν ἡλικία σου μόνο ξέχασες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλ' ἀφοῦ πηγαίνεις στὴν Δ', ὑποθέτω πὼς θὰ εἶσαι 14 χρονῶν, κι' ἡ ἀδερφή σου 16. Πολὺ ὡραία κλίση κι' ἡ δική σου. Μαθηματικά, Φυσικά, τί μεγάλες ἐπιστῆμες! Μ' αὐτὲς μαθαίνει κανεὶς τὰ πάντα!.. Ἐλπίζω, κάθε φορὰ ποὺ θὰ μοῦ γράψῃ ἡ Ἀντιγόνη, θἄχω μαζί κι' ἕνα δικό σου γράμμα. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου.

Πολὺ ὡραῖο, *Πριγκιπέσσα*, τὸ πρωτοχρονιάτικο καὶ... χειμωνιάτικο γράμμα σου. Ἀλήθεια, ὁ χειμώνας ἔχει τόσες ὀμορφιὲς καὶ τόσες χαρές! Δὲν εἶναι τάχα ἱκανὲς νὰ κάμουν τὸ πρόσωπό σου νὰ ξαναπάρῃ τὴν ἐδθυμρ, παιδιάτικη δῆψη του; Ξέρω πὼς πολλὰ κορίτσια στὴν ἡλικία σου μελαγχολοῦν. Δὲν ἀνησυχῶ ὅμως, γιατὶ ξέρω ἐπίσης πὼς αὐτὸ εἶναι τῆς ἡλικίας καὶ γρήγορα περνᾷ...

Ἀπορῶ γιὰ τὸ παράπονό σου, *Εὐαίσθητη Καρδούλα*, γιατὶ δὲν θυμοῦμαι νὰ λάβω γράμμα σου καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω. Κι' ἂν ἀκόμα δὲν θἄχα τόπο νὰ σοῦ λύσω ἀπορίες, θὰ τὸ ἀνέφερα γιὰ νὰ ἰδῇς τουλάχιστο πὼς τὸλαβα. «Ἀκαδημία» λέγεται ἕνα ἐπίσημο σωματεῖο ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἐξοχωτέρους ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες. Καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ λέγονται τὰ μέλη, οἱ ἑταῖροι τῆς Ἀκαδημίας. Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς Ἀκαδημαϊκός, ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀκαδημαϊκοὺς καὶ κατόπι διορίζεται μὲ Προεδρικὸ Διάταγμα.—Τὴν ὁμοιότητα τοῦ Ζητιανόπουλου μὲ τὸ Βασιλόπουλο ὁ συγγραφέας δὲν τὴν ἐξηγεῖ. Μιὰ σύμπτωση ἦταν βέβαια. Δὲν συμβαίνει κάποτε νὰ μοιάζουν δυὸ παιδιὰ σὰ δυὸ σταλαγμοὶ νερό; «Ἄνθρωπος ἀνθρώπου μοιάζει καὶ τὸ πράμμα τοῦ πραμμάτου». λέει καὶ μιὰ παροιμία.

Πολλοὶ φρονοῦν, *Ἀμάραντε*, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ζῇ μόνο μὲ φροῦτα καὶ ὅτι στὴν ἀρχὴ ἦταν καρποφάγος ὅπως ὁ πίθηκος. Ἄλλοι πάλι ἰσχυρίζονται ὅτι μὲ τὸν ὀργανισμό, τὰ δόντια καὶ τὰ πεπτικὰ ὄργανα ποὺ ἔχει, εἶναι καμωμένος γιὰ νὰ εἶναι *παμφάγος*, νὰ τρώγῃ δηλ. καὶ φυτικὲς καὶ ζωϊκὲς τροφές.—Τὸ «ἀρέσω» εἶναι καὶ μεταβατικὸ κι' ἀμεταβατο. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ «ἀρέσω ἕνα πράμμα» ἢ «μοῦ ἀρέσει ἕνα πράμμα». Ἐπικρατέστερο ὅμως, κι' ἑπομένως σωστότερο, εἶναι τὸ «μοῦ ἀρέσει».

Μπράβο, *Ἐλευθέριε Λαμπίδη*, πολὺ ὡραῖο τὸ διηγηματάκι σου γιὰ τὸ σκύλο. Τρυφερὸ καὶ καλογραμμένο ὅσο λίγα. Ἀλλὰ γιὰ τὴ Σελίδα, παιδί μου, πρέπει νἄχῃς καὶ φευδώνυμο. Ὅταν θἄρθῃς λοιπὸν γιὰ νὰ πάρῃς τὸν Ὁδηγό, φέρε κι' ἄλλες 10 δραχμὲς νὰ σοῦ ἐγκρίνω ὅποιο φευδώνυμο θέλεις, κι' ἀμέσως θὰ δημοσιευθῇ τὸ κομμάτι σου ποὺ τὸ φύλαξα μὲ τὰ ἐγκεκριμένα.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα, *Ἔντα Γκάμπλερ*, ἀδιάφορο ἂν ἡ θύμησι τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ σου δὲν ἄφησε νἀναι ὅλο χαρούμενα, ὅπως θἄταν, ἂν δὲν σοῦ συνέβαινε τὸ φοβερὸ αὐτὸ δυστύχημα. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, παιδί μου! Ὅπως λὲς καὶ σύ, ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος... Γράφε μου συχνά. Αὐτὸ κάπως θὰ σὲ παρηγορῇ.

Σωστὴ ἡ παρατήρησή σου, *Σφίγξ*. Ἡ ἴδια δυστυχία εἶναι καὶ στὶς μικρὲς πόλεις καὶ στὶς μεγάλες, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι στὴ μεγαλούπολη δὲν παραφαίνεται. Γιατὶ δὲν ξέρει κανεὶς «τί κάνει ὁ διπλανός του», καὶ στοὺς δρόμους πάλι, μέσα στὴ μεγάλη κίνησι, «δὲν ξεχωρίζει ποιός εἶναι ὁ χορτᾶτος καὶ ποιός ὁ πεινασμένος». Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι, ὅπου κι' ἂν ζῇ κανείς, πρέπει νὰ συλλογιέται τοὺς φτωχοὺς καὶ ὅσο μπορεῖ νὰ τοὺς ἀνακουφίζῃ. Ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

Δὲν σοῦ θυμώνω, *Ναπολεόνη*, λυπᾶμαι ὅμως ποὺ δὲν μοῦ γράφεις παρὰ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ὅταν πρόκειται νἀναγνωσῇς τὴ συνδρομή σου. Μοῦ φαίνεται πὼς μ' ὅλες τὶς οἰκιακὲς φροντίδες καὶ τὰ γαλλικὰ ποὺ κάνεις στὸ σπίτι, θὰ μποροῦσες νὰ βρίσκῃς κάπου-κάπου λίγον καιρὸ γιὰ ἕνα μικρὸ ἔστω γραμματάκι. Κι' αὐτὸ ἐλπίζω νὰ κάνῃς φέτος. Ἡ *Τζ*. ἐξακολουθεῖ. Ναί, ἐμαθα τὸ δυστύχημά της καὶ λυπήθηκα πολύ.

Πάνταχοῦ Παρών, Κρινόλευκη, Γαλανομάτα, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὶς ὡραῖες σας καρτοῦλες μὲ τὶς εὐχὲς καὶ τὰ συγχαρητήρια καὶ σᾶς εὐχαριστεῖ πάρα πολύ.

Κάρμεν Σόλβα, Χρυσαλλίς, Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς, Λευκὴ Καμέλια, Ξενοδίκη, Βαλεντῖνε, — καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας ὡραιότατα γράμματα διάβασα, ἀλλὰ δὲν ἔχω πιὰ τόπο νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ χωριστά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Πόρκια, ἀ. (ΣΠ) Σπίρτο Μονάχο, ἀ. (ἀρ. 369). Πρίγκιψ Σερνίν, ἀ. (ΘΜ). Σουσουράδα, κ. (ΑΓ) Πληγωμένο Κορφιατόπουλο, κ. (ΣΤ). Ἔντα Γκάμπλερ, κ. (ΝΚ). Γκρέτχεν, κ. (ΑΔ). Γαλαξίας, ἀ. (ΦΚ). Ρόλλυ, κ. (ΘΤ). Ἐλπιδοφόρος Ἀλκίμος, ἀ. (ΚΒ). Παγωμένο Καλοκαίρι, ἀ. (ΘΚ). Ντὲ Σεβίνιέ, κ. (ΜΜ). Βαλεντῖνο, ἀ. (ΑΗ). Ἀσκληπιός, ἀ. (ΚΜ). Βασιλικούλα, κ. (ΒΚ). Δεσποινὶς Πεισματάρα, κ. (ΑΦ). Ξανθὸ Ἀραπάκι, κ. (βρέστε με). Κλάμα Κιθάρας, ἀ. (ΑΠ). Πύρρος, ἀ. (1913). Βλάσης Πήλιος, ἀ. (ΒΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Χρυσαλλίς, κ. Τριφασικόν, ἀ. Χλωμὴ Σελήνη, κ. Ξανθὸ Ποντικάκι, κ. Ριρῆς, κ. Σμόλερ, ἀ. Ἀφρὸς τοῦ Ἰονίου, ἀ. Θλιμμένη Γοητεία, κ. Παρήγορος Ἄγγελος, κ. Μίκυ-Μάους, κ. Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, κ. Μυρέλλα, κ. Βιολέττα, κ. Πειραιωτάκι, ἀ. Ἀγράμπελη, κ. Ἀγνή, κ. Ἰάσων, ἀ. Μαγνήτης, ἀ. Ἰδομενεύς, ἀ. Ρέλια, κ. Μακεδονοπούλα, κ. Ξεπεσμένη Λαίδη, κ. Δαφνούλα, κ. Σπαρτιατοπούλα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τρίο Κορτεζίνο* (ἑστείλα 9 τετράδια· *Ἄσσον τοῦ Ἀέρος* (ἔστειλα 5 τετράδια· ἡ σέπια εἶναι χρῶμα μαῦρο ἢ καφὲ σκοῦρο, ποὺ τὸ βρίσκεις στὰ χρωματοπωλεῖα· μ' αὐτὸ ζωγραφίζουν εἴτε μὲ πινέλο εἴτε καὶ μὲ πέννα· τὸ στερεό, ἐννοεῖται, ἀναλύεται μὲ νερό·) *Ἰσιδα* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ καλό σου γράμμα· ἀφοῦ τώρα πραγματοῦσαι στὴ ζωή, πολλὰ πράγματα θὰ σοῦ φαίνουνται παράξενα κι' ἀνεξήγητα· γράφε μου πάντα τὶς ἀπορίες σου καὶ τὶς ἐντυπώσεις σου· ἀφοῦ ἤρθε ἀκόμα ἡ σειρὰ τοῦ κομματιοῦ σου· στὸ ἑπόμενο ἐλπίζω·) *Κικὴν Κ. Ρουμπέση* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα· κι' ὁ κ. Φαίδων ἐπίσης· ἐλπίζω νἀρθῇς γρήγορα νὰ σὲ γνωρίσουμε κι' ἀπὸ κοντά, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ γνωριζόμαστε·) *Κατίναν Δούκα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολύ·) *Πιτσιρίκον* (χαίρω πολὺ ποὺ σοῦ ἀρέσουν τὰ νέα μου μυθιστορήματα καὶ ποὺ ἀποφάσισες νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησι· ὦ, ναί, πολὺ ὠφέλιμες εἶναι οἱ Πνευματικὲς Ἀσκήσεις· γι' αὐτό, βλέπεις, δημοσιεύσω τόσες σὲ κάθε φυλλάδιο καὶ κάνω τέσσερις Διαγωνισμοὺς Λύσεων τὸ χρόνο·) *Α. Γ. Σφακιανάκιν* (εὐχαριστῶ· σωστὰ ἔλυσες τὸν Στοιχειοτονόγριφο· ἀλλὰ καθὼς σοῦ εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά, πρέπει νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγό·) *Ντέτεκτιβ* (ἐξετέλεσα·) *Σπίρτο Μονάχο* (αὐτὸ σοῦ ἐδιάλεξα· χαίρω πολύ· γράφε μου·) *Πρίγκιπα Σερνὶν* (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ φευδωνύμου σου· γιὰ τὴν ἐπιστροφή σου χαίρω πολύ· «μπεμπέδες» στὰ μυαλὰ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ σὲ παρακίνησαν ν' ἀποσυρθῇς·) *Τριφασικὸν* (τὰ ἔλαβα ὅλα, εὐ-

χαριστῶ·) ***Ταυρομάχον*** (εὐχαριστῶ, περιμένω·) ***Θρυλλικὸν Ἀετὸν*** (ἡ πρότασή σου, γιὰ πολλοὺς λόγους, εἶναι ἀναφάρμοστη· ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον·) ***Παυσανίαν Ἀνδριτσανίτην*** (μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ συνδρομητὴς ἀπὸ τὴν 1η οἱουδήποτε μηνός· κι' ἂν θέλῃ, ἀγοράζει καὶ τὰ προηγούμενα φυλλάδια, γιὰ νἄχῃ τὸν τόμο ἀπ' τὴν ἀρχή· γιατὶ κάθε τόμος ἀρχίζει τὴν 1η Δεκεμβρίου·) ***Δαμ. Γούσην*** ('Οδηγὸν ἔστειλα·) ***Μαντὼ Μαυρογένους*** (ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου, τὸ φυλλάδιο εἶχε τυπωθεῖ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἡ διόρθωση τοῦ ψευδωνύμου·) ***Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων*** (ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) ***Δούλην Δωδεκάνησον, Σεμέλην, Α. Δ. Δυκιαρδοπούλου, Ἀγκάθι, Μυρτίλλην*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 ***Ἰανουαρίου*** θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 267ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 13 Μαρτίου.

66. *Δεξίγριφος*

Ὄρος, ἀπ' τὴ Γραφὴ γνωστό,
Μὲ σύμφωνον ἑνώνεται
Κι' ἕνα κοινότατο φυτὸ
Ποὺ τρῶμε φανερώνεται.

Λευκάτας

67. *Συλλαβόγριφος*

Τό πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο δυὸ νότες.
Ὁ Γάλλος μὲ τὸ τρίτο μου σοῦ ἀρνεῖ-[ται,
Καὶ τ' ὅλο μου, μιὰ πόλη ἀπὸ τὶς πρῶ-[τες.
Στὸ χάρτη τῆς Εὐρώπης θὰ τὴ βρῆτε.

Ὀνειρεμένη Πατρίδα

68. *Ἀναγραμματισμὸς*

Τέταρτο τὸ πέμπτο κάνεις,
Καὶ τὸν κάτοικο ἀπ' τὴ χώρα
Ἀπροσδόκητα τὸν χάνεις :
Στὸ χωριὸ κάθεται τώρα.

Ἀγράμπελη

69. *Αἴνιγμα*

Ἂν στὴν Ἀσία ἔχω νερό,
Παντοῦ ἄλλοῦ ἔχω στομα,
Καὶ πνίγω ἢ τρώγω ἀλύπητα
Ὅποιο μοῦ πέσῃ σῶμα.
Εἶμαι μιὰ λέξη δηλαδή,
Ποὺ ἴδια σχεδὸν κι' ἂν μένω,
Δυὸ πράγματα σημαίνω.

Ταξιδιώτης

70. *Γωνία*

\+ * * * * * * = Τραγικὸς βασιλόπαις
* + * * * * * = Δὲν εἶναι Χριστιανὸς
* * + * * * * = Λαμπρὸς ἀστὴρ
* * * + * * * = Χώρα τ. Παλαιστίνης
* * * + * * * = Εἷς τῶν 30 τυράννων
* * + * * * * = Ὡραία τέχνη
\+ * * * * * * = Γεωργ. ἐργαλεῖον

Οἱ σταυροὶ καθέτως λατῖνος ποιητής.

Μαγνήτης

71. *Παίγνιον*

ΠΗ	ΑΑ	ΙΣ	ΡΥ	ΗΣ
ΙΓ	Ν	ΡΗ	ΔΟ	ΙΟ
ΜΩ	ΦΕ	Σ	ΒΟ	ΣΤ
ΥΝ	ΝΕ	ΝΟ	Σ	ΑΒ
ΑΔ	ΑΓ	ΙΟ	ΑΣ	Σ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αὐτὰ τὰ γράμματα, ἢ ζεύγη γραμμάτων— τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἀποτελοῦν πάντοτε συλλαβὴν — ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν ἑπτὰ γνωστότατοι καταμοί.

Τεώργιος Χ. Χαρελάμπης

72. *Πτερωτὸν Γράμμα*

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν—τὸ πτερωτὸν— τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς :

1, Μοῦσα· 2. Κατοικίδιον· 3, Τὸ ὄνειρον τοῦ ἀγώνιστοῦ· 4, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 5, Ὁμηρικὸς ἥρως.

Θέλμα

73. *Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀκροστιχίδος*

* * Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἑκάστης
* * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
* * τιθέμενα κατὰ σειρὰν εἰς τὴν θέ-
* * σιν τῶν ἀστερίσκων, σχηματίζουν
* * ἐπιγραφήν, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :

1, Μέρος τῶν σκελῶν ἐπὶ τῆς ἀρθρώσεως· 2, Τάξις ζωϋφίων· 3, Ἀρχαία ἑορτή· 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Χώρα τῆς Πελοποννήσου.

Λαχταρα τῆς Λευτεριᾶς

74. *Φωνηεντόλιπον*

μθ - γδτς - κ - ντρπ - ντμνς

Σελληνιώτικος Ὀρίζων

75. *Γρίφος*

Ι
1 1
ι : π λα τί ;
1 1 πλα
1

Μπέλλα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 44

504. Σύνοψις (σύν, ὄψις).—505. Πιλάφι (πῖ, λᾶ, φῖ). — 506. Αἶνος-Αἷμος. —507. Ἰωνᾶς-Ἰάσων.—508.

Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
Ι Ι Α Κ
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α
Ω Ε Μ Π
Π Α Λ Μ Υ Ρ Α
Ο Ι Ρ Ν
Σ Κ Α Π Α Ν Η

509. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (ἐννέα, ναός, λάμα, ἀμνός, ὄνομα. σέλας). — 510-514. Διὰ τοῦ φθόγγου ΝΙ: ***ἀνίατος, ἐνικός, ἄνισος, νίπτω, νιφετός.***—515. ΠΑΣΧΑ (Πάν, Ἄτλας, Σάρα, Χαρά, Ἀρά).—516. Αἰδώς, Ἀργεῖοι! —517. ***Τοῖς νόμοις πείθου*** (τ' εἰς νο, μ' εἰς πῖ, θ' οὖ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΔ' — 94]

Κορφιατοπούλα, Κόρη Φαιάκων, Κερκυραϊκὸ Ἀκρογιάλι καὶ Διαβολάκι, Μίκυ Μάους, Γλυκειὰ Παρηγοριά, Ὀνειρεμένη Πατρίδα, Μύριαρ, Δαναΐς, Νέλλη, Νάρκισσα καὶ Ἰάσων· μεγάλη μου χαρὰ νἄχα τετραδιάκι σας ! Νὰ περιμένω ; Δ/σις (ΑΓ—499) ***Δανάη***

[ΑΔ' — 95]

Καμίλλα ***Χόρν***, πρόσεξε μὴ σὲ πάρουν γιὰ «γκαμήλα».— ***Μάκβεθ, Ἀμλέτος, Πόρκια, Ρωμαῖος***

[ΑΔ' — 96]

Ἀ***θηναῖε Φοιτητή !*** Ἄλλο πρόσωπο εἶναι ὁ ***Νέλσων*** καὶ ἄλλο ἐγώ ! (Σημ. Διαπλ. Βεβαιότατα). Κεραμίδα ἔ ἔ ; ; ! !

Καπετὰν Φάντασμα

[ΑΔ' — 97]

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. ΠΡΙΓΚΗΠΣ ΣΕΡΜΙΝ

[ΑΔ' — 98]

Σ ΦΙΓΞ, πότε ξαναβαφτίστηκες κατὰ τὴν ***Ἀνυπόφορη*** : Νούλη Κουτσοδόντη ;

Γρῖφος

[ΑΔ' — 99]

Ἀ***νυπόφορη***, φόρεσε μιὰ θαλασσιὰ χάντρα, γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ σὲ ματιάσουν γιὰ τὶς ἐπιτυχεῖς ἀποκαλύψεις σου !

Σφίγξ

[ΑΔ'—100]

Ἀγαπημένα ξαδελφάκια ***Γιόχαν Μανδαλάκο, Γιαννάκη Φιλικέ***, Στὴ γιορτούλα σας χίλιες εὐχούλες.

Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς

[ΑΔ'—101]

Ὁλόθερμες εὐχούλες στὴ γιορτή σου, ἀγαπητέ μου ***Μπουμπούλ.***

Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς

[ΑΔ'—102]

Ἀ***θηναῖε Φοιτητή, Καπετὰν Φάντασμα***, δὲν παύετε τὰς γελοίας ἀποκαλύψεις ; Σᾶς συμβουλεύω. ***Νέλσων***

[ΑΔ'—103]

Σ***φίγξ***, ποτὲ δὲν περίμενα ὅτι εἶσαι ἡ Ν..... ***Νέλσων***

[ΑΔ'—104]

Γ***αλιάνδρα***, στὸ γιόρτασμά σου δέξου μύριες εὐχούλες. Ἀνακάλυψέ με.

Σουσουράδα

[ΑΔ'—105]

Γ***ουσταῦε Φραΐλιχ***, πῶς σοῦ φάνηκε ; Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόαση ἐκ μέρους σου! Γιατί ; . . ***Ταξιδιώτης***

[ΑΔ'—106]

Λ***εβάντα, Τρελλὴ Ζαννέτ, Ἐδίθ, Μυρτούλα***, εὔχομαι τὸν καινούργιο χρόνο εὐτυχισμένο.

(Καθυστερήσασα) ***Ἀφρὸς τοῦ Ἰονίου***

[ΑΔ'—107]

Διαπλασόπουλα, τὴν Κυριακὴ θὰ δοθῇ Ρεσιτὰλ τῶν Ἀνίδων : ***Καρδιοκλέφτρας, Κίτρινης Πεταλουδίτσας, Παρηγορου Ἄγγελου, Θλιμμένης Γοητείας.*** Δυνάμεθα νὰ σᾶς συνδέσωμεν ραδιοφωνικῶς διὰ νὰ ἀπολαύσετε.

Θλιμμένη Γοητεία

[ΑΔ'—108]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γκόλφ, Φραΐλιχ, Φρίτς, ἀλληλογραφοῦμε ; τί λέτε ; Γράφατε : Τ. Κασάπογλου, Ἀβέρωφ 15, Ἀθῆναι, διά :

Χάρολντ Λόϋντ

[ΑΔ'—109]

Χρυσαλλίς, μοῦ ἔγραψες γιὰ ἀλληλογραφία χωρὶς διεύθυνσί σου. Μελλοθάνατε, μήπως πέθανες καὶ δὲν ἀπαντᾶς ;

Χάρολντ Λόϋνς

[ΑΔ'—110]

Κ***αρδιοκλέφτρα, Δανάη***, τί ὕπνο παίρνετε ἀλαφρὺ ἢ βαρύ ;

Μαργιολάκι, Σανθὸ Ἀραπάκι

[ΑΔ'—111]

Δ***ιόρθωσις :*** Στὴν Ἄγγελία (ΑΔ'—43) τοῦ ***Ζεπ. Λόρδου*** ἡ τελευταία φράση νὰ διαβασθῇ ἔτσι : «***Σφίγξ***, γιατὶ μιλᾶς Γριφο-δῶς ;»

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι